



# Cocon

---

**Jaargang 19**

Juli 2019

**BESTUUR van de FNG:**

Jack Keijzer	voorzitter	telefoon 06-46 09 88 71
Ron Sluijs	secretaris	Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
Frans Martens	penningmeester	NL 25 INGB 0008400643 t.n.v. de FNG
Rikus Scholing	bestuurslid	
Wicky van der Meijs	bestuurslid	

# Cocon

**REDACTIE:**

Paul Kuiper	tel. 074-2439826	kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest	tel. 06-51346075 / 023-5263518	rienverc@xs4all.nl
Margreet Scholing	tel. 06-37317070	margreetscholing@gmail.com

**Gastschrijvers:**

Jan Bouman  
Gert Jan Slump

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws graag zenden naar:

Rien Verbiest  
Rechthuisstraat 24  
2024ED HAARLEM

**De Cocon is een kwartaaluitgave van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers**  
en als zodanig te vinden op de website van de FNG.

Toezending van een hard-copie is mogelijk aan alle ingeschrevenen van de FNG.

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 26 september 2019.

Kopij vóór 26 augustus 2019 sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor (te lange) bijdragen indien nodig in te korten.

## VAN DE REDACTIE

Het is altijd weer een verrassing met welke voorplaat Rien Verbiest ons telkens verrast. Hij verrast mij er in ieder geval wel altijd mee.

Mijn eerste gedachte bij deze plaat was: "Wat is dat nou?" en mijn tweede gedachte was: "Paul, daar gaat het niet om!" En toen ik toch aan het denken was, dacht ik: "Wat doet die plaat met mij?" En daar gaat het denk ik om. Als je in een museum komt en je staat voor – ik noem maar wat – een schilderij van Vincent van Gogh, dan zie je wel meteen wat hij daar heeft geschilderd. En dat tafereel kan ook heel wat met je doen. Als je voor een werk van Karel Appel staat, zie je niet meteen wat het voorstelt. Maar het kan wel wat met je doen. Het zal met mij wat anders doen dan met mijn vrouw die naast me naar hetzelfde schilderij kijkt. En dat vind ik zo mooi bij kunst: het doet wat met jou en dat ligt dan ook aan jou. Morgen doet het misschien wat anders met mij.

Zo ook de voorplaat van deze Cocon. En wat ik nu schrijf geldt in ieder geval voor mij, en wellicht dat anderen er heel andere associaties bij krijgen. Ik ga het werk ook niet verklaren, dat zou alleen Rien zelf kunnen.



Mijn eerste indruk was dat het bloed ervan afdroop, maar Rien had me al gewaarschuwd: "Het is geen bloed, het is roest." Ik laat mijn blik over de plaat gaan en ik vind er geen rustpunt in, het wekt bij mij dus onrust op. Er zijn veel plekken waar de schilder mee begonnen is, maar de verf is nog lang niet opgedroogd. Het druipt er af. Ik zie vlammen, ik zie een druipsteengrot,

ik zie een merkwaardig vierkant met een dubbele cirkel er in. Ik zie woeste kleuren, ik zie duistere plekken, ik zie zich herhalende vlakken, maar wel telkens anders. En ik zie een poging tot ondertekening, maar wie ondertekent hier? Het blijft een raadsel.

En nu ga ik interpreteren na dit alles op mij te hebben laten inwerken. Ik mis namelijk iets in dit geheel, een vaste plek waar ik mij op kan richten, die mij grond onder de voeten geeft. Het is geen eenheid.

En is dat niet wat ons allen bindt? Wij, de lezers van de Cocon, zijn ook geen eenheid, want elk verhaal van ons staat op zichzelf. Het is óns verhaal.

Het is een kleurrijk geheel (dus toch een geheel?), zoals onze verhalen een kleurrijk geheel vormen. Er is licht, maar er is ook inktzwarte duisternis. Het ijzer is roestig, het is aan het vergaan. Hier en daar meen ik een gezicht te zien, zoals ik soms in een droom Maaïke nog wel eens tegenkom. Dat is dan ook licht in een inktzwarte duisternis. Hoe mooi de herinneringen aan haar ook zijn, en wij koesteren ze, toch kleeft er een donkere rand aan, want zij is er niet meer.

Die voorplaat – je blijft er naar kijken, zoals je blijft kijken naar je dierbare die er niet meer is. Zoals je blijft denken aan hem, aan haar. Zijn die druipende verfstrepen misschien tranen die maar blijven of het nu kort of lang of al heel lang geleden is dat onze wereld leek te vergaan? Ik zeg expres 'leek te vergaan', want wij zijn er immers nog? Of we nog dezelfde zijn als voor de ramp, daar durf ik zo gauw geen antwoord op te geven. Wel zie ik ons leven doorgaan waar dat van Maaïke abrupt is afgebroken. Wel zie ik de levens van onze andere kinderen doorgaan. Wel zie ik hoe onze kleinkinderen met open ogen door het leven gaan. En dat vervult mij met blijdschap: zij durven het leven aan! Maar wij weten dat het een waagstuk is, voor hen, voor hun ouders, maar een waagstuk dat de moeite waard is om gewaagd te worden.

Nog iets: rechts onder aan de plaat is het begin te zien van een signatuur. Van wie? Dat doet er hier niet toe. Wat er wel toe doet is dat het geen naamloos iets is. Zo hebben allen die ons dierbaar zijn een naam, hun naam. En met die naam zullen zij genoemd blijven worden. Genoemd in de kleine kring van rechtstreeks betrokkenen. Genoemd in de bredere kring bij De Muur. Genoemd voor ieder die het horen wil tijdens de Dag Herdenken Geweldslachtoffers.

Hun namen worden met ere genoemd.

Namens de redactie,  
Paul Kuiper

## VAN DE BESTUURSTAFEL

Mijn eerste stukje in de Cocon als voorzitter van de FNG. De tijd gaat echt ongelofelijk snel. Vóór dat ik het wist moest ik mijn redactionele stukje inleveren bij de redactie van de Cocon.

Voorheen deed Jan van Kleeff dit altijd maar deze heeft 6 april afscheid genomen als voorzitter van de FNG.

Op deze dag hebben wij Jan “in de bloemetjes” gezet maar vooral zeer bedankt voor zijn bijdrage in de totstandkoming van onze Federatie. Vanzelfsprekend waren er bloemen en een woord van dank aan Ineke van Kleeff, de echtgenote van Jan; het is schier onmogelijk een dergelijke functie uit te oefenen als er thuis geen draagvlak is.

Wij hebben als FNG-bestuur gemeend Jan tot erevoorzitter van de FNG te benoemen, een benoeming waar Jan verguld mee was.

Door het vertrek van Jan en het aanstaande vertrek van Ron Sluijs als secretaris (per 1 juli a.s.), Frans Martens als penningmeester (waarschijnlijk per 1 oktober a.s.) ontstond er een aantal vacatures. Een tweetal daarvan is inmiddels rond: Wicky van der Meys is per 1 april aangetreden als algemeen bestuurslid en Jacques Beemsterboer zal de nieuwe penningmeester worden. Officieel treedt Jacques per 1 juli toe tot het bestuur en zal -naar het zich laat aanzien- per 1 oktober de functie van Frans overnemen.

Helaas heeft Shabana Kooijman afgezien van een bestuursfunctie.

Wij zijn in gesprek met kandidaten en hopen snel met namen te kunnen komen.

In de Nieuwsflash van afgelopen maand hebben wij een oproep gedaan aan u om na te denken over de vraag of u wellicht ook interesse heeft in een bestuursfunctie. Meld het ons s.v.p.

De afgelopen weken heeft de FNG besloten om het initiatief van ons bestuurslid Wicky van der Meys een stille tocht te organiseren voor Cold Case zaken te ondersteunen; deze tocht vindt plaats onder de vlag van de FNG.

Naar het zich nu laat aanzien zullen de Ministers Grapperhaus en Dekker deze tocht, die op 1 juni plaatsgevonden heeft, om agenda-technische redenen niet meelopen. Dat was voor ons wel een teleurstelling. Zij gaven wel aan dat ze graag hadden willen meelopen en absoluut de tocht te ondersteunen.

Wel is er veel media-aandacht geweest voor de nabestaanden van cold case zaken; een behoorlijk aantal heeft hun verhaal mogen houden in de diverse kranten, op radio en TV.

De naamplaatjesdag van 18 mei jl. bij de Muur, was wederom een zeer indrukwekkende dag. Circa 190 nabestaanden hebben kunnen zien dat er 15 nieuwe plaatjes aan de Muur zijn bevestigd. 160 namen zijn in alle rust voorgelezen gevolgd door een altijd weer indrukwekkende stilte van 1 minuut.

De Minister van Rechtsbescherming, Sander Dekker was aanwezig evenals de voorzitter van de Raad van Bestuur van Slachtofferhulp Nederland en Perspectief Herstelbemiddeling, mevr. Rosa Jansen. Beiden namen na afloop ruim de tijd om in gesprek te gaan met nabestaanden.

De Minister heeft ook een speciaal naamplaatje bevestigd op de Muur met de tekst: ” voor de vele slachtoffers van een moord die niet opgelost is”.

Op 26 mei was er een bijeenkomst in Ommen, met name een koesafari. Er waren niet veel lotgenoten maar het was wel een zeer geslaagde dag. Er werd veel met elkaar gedeeld en dat is uiteindelijk waar het om gaat.

Daniel van Berlo is druk in de weer met de organisatie van het Sport en Spel weekend. Ook dat belooft weer een mooi weekend te worden. Met veel gesprekken, onderling plezier en sportende kinderen, papa's, mama's, oma's en opa's. Wij hopen op mooie foto's voor de website.

Paul en Roser Vlug hebben de uitnodigingsbrief verstuurd voor de familiedag, 22 juni a.s. in Dierenpark Amersfoort. Velen van u hebben razendsnel gereageerd en wij zaten al heel snel boven het maximum waar wij in eerste instantie vanuit gingen. Wij hebben gelukkig nog wat gezocht naar een oplossing en gevonden waardoor meer lotgenoten ( en vooral de kinderen) mee kunnen.

De laatste weken heb ik met een zekere regelmaat wat klachten gehoord over de website van ons maar het bleek dat er een misverstand was over de naam van de site.

Wij hadden een website: [www.federatienabestaandengeweldslachtoffers.nl](http://www.federatienabestaandengeweldslachtoffers.nl) maar deze is inmiddels helemaal weg. Bleek erg verwarrend. Onze website is: [www.fngnederland.nl](http://www.fngnederland.nl). Bezoek deze gerust.

Wij willen graag dat u tevreden bent over deze site. Heeft u ideeën die de website beter maken of ontdekt u in de pagina's onvolkomenheden...laat het ons s.v.p. weten. Dan gaan wij ermee aan de slag.

Tot slot: binnenkort krijgt u van ons informatie over hoe wij als FNG omgaan met uw persoonsgegevens. Dit in het kader van de AVG (Algemene Verordening Gegevensbescherming). Wij hebben als bestuur aan Paul Vlug gevraagd of hij onze AVG-functionaris wil zijn en hij heeft hierop positief gereageerd.

Jack Keijzer, voorzitter



## ALGEMEEN

De FNG is een landelijke stichting voor nabestaanden van geweldslachtoffers. De stichting FNG is opgericht op 26 maart 2018 door drie lotgenotenorganisaties:

- Vereniging Ouders van een Vermoord Kind (VOVK)
- Vereniging voor Veiligheid, Respect en Solidariteit (VVRS)
- Stichting Landelijke Organisatie voor Nabestaanden van Geweldslachtoffers (LOvNG)

De stichting FNG stelt zich tot doel:

De behartiging van de belangen van nabestaanden van geweldslachtoffers

Het bevorderen van contact tussen lotgenoten

Het voorkomen en bestrijden van geweld in de samenleving

Teneinde de doelstellingen te behalen, heeft de stichting FNG een organisatiestructuur waarbij het beleid wordt bepaald door het bestuur en de uitvoering verricht wordt door de Werkgroep Lotgenoten Contact (organiseren lotgenotenbijeenkomsten) en de Stichting Herdenken Geweldslachtoffers (organiseren evenementen als Dag Herdenken Geweldslachtoffers, Naamplaatjes bij De Muur en Lichtjesavond).

De stichting FNG (hierna te noemen FNG) vertegenwoordigt ongeveer 450 families die bij elkaar ongeveer 275 geweldslachtoffers vertegenwoordigen.

Activiteiten van de FNG worden hoofdzakelijk gefinancierd middels een subsidie van het Fonds Slachtofferhulp, welke jaarlijks wordt aangevraagd. Daarnaast zijn er enige inkomsten uit royalty's van een paar boeken. In 2018 heeft het bestuur geen contributie van lotgenoten gevraagd. In 2019 zal dat, op verzoek van het Fonds, wel het geval zijn.

Naast de oprichtingsstatuten heeft de FNG ook een Huishoudelijk Reglement.

De FNG kent een Comité van Aanbeveling. De leden zijn door het bestuur aangezocht en voor onbepaalde tijd benoemd. De leden van het CvA acteren pro Deo. Op dit moment bestaat het CvA uit de volgende leden:

- H. Bolhaar                   voormalig voorzitter College van Procureurs Generaal
- G. Verbeet                   voormalig voorzitter Tweede Kamer
- A. de Keijser               hoogleraar RUG
- R. de Groot                 burgemeester De Wolden
- H. Crielaars                voormalig voorzitter Slachtofferhulp Nederland

## LOTGENOTENBIJEENKOMSTEN

In 2018 is de Werkgroep Lotgenoten Contact van start gegaan. De Werkgroep bestaat uit minimaal 3 lotgenoten. Een benoemd FNG bestuurslid onderhoudt het contact met de Werkgroep. De Werkgroep dient jaarlijks een jaarprogramma met begroting in bij het bestuur. Na goedkeuring door bestuur en ontvangst van de subsidie, voert de Werkgroep het programma uit en betreft op ad hoc basis lotgenoten bij het organiseren van bijeenkomsten. Bijeenkomsten vinden door het hele land plaats.

De Stichting Herdenken Geweldslachtoffers organiseert de grote landelijke evenementen als DHG, Naamplaatjes bij De Muur en de Lichtjesavond.

In 2018 zijn de volgende bijeenkomsten en evenementen door de Werkgroep en SHG georganiseerd:

Bijeenkomst in Eindhoven

Dodenherdenking bij de Muur tegen Geweld

Naamplaatjes nationaal monument de Muur tegen Geweld

Kidsweekend in Wilhelminaord

Sport en Spel weekend in Slagharen

Familiedag Dolfinarium in Harderwijk

Dag Herdenken Geweldslachtoffers in Wolvega

Bijeenkomst in Almere

Lichtjesavond bij de Muur tegen Geweld

Decemberbijeenkomst voor ouders in Leusden

## BELANGENBEHARTIGING

Bestuursleden nemen regelmatig deel aan overlegmomenten met alle partijen in de strafrechtketen. Zo is er periodiek overleg met het ministerie van Justitie en Veiligheid, het ministerie van Buitenlandse Zaken, diverse partijen binnen het OM en Politie, Slachtofferhulp Nederland, Schadefonds en Fonds Slachtofferhulp. Ook is er periodiek overleg met de minister voor Rechtsbescherming, met de voorzitter van het College van Procureurs Generaal en met Tweede-Kamerleden.

Tevens wordt bestuursleden gevraagd deel te nemen aan studies en congressen en seminars. Voor het eerst is de FNG gevraagd iemand af te vaardigen naar een groot Europees congres in Parijs over slachtofferproblematiek. Kosten waren voor rekening van de Franse overheid. De FNG wordt geconsulteerd bij voorgenomen wetswijzigingen. De media doen regelmatig een beroep op de FNG voor een reactie op slachtoffergerelateerde zaken die in het nieuws zijn. Kortom, de FNG wordt gewaardeerd. We mogen onze mening geven en er wordt naar ons geluisterd.

### FEDERATIE NABESTAANDEN GEWELDSLACHTOFFERS

Nadat begin 2014 de drie lotgenotenorganisaties VOVK, LOvNG en VVRS een samenwerkingsverband aangingen onder de naam van Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers, is begin 2018 de Stichting Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers opgericht. Vanaf het tweede kwartaal zijn alle bijeenkomsten en evenementen landelijk georganiseerd voor alle aangesloten lotgenoten en werden er geen afzonderlijke bijeenkomsten in naam van VOVK, LOvNG of VVRS meer georganiseerd. We kunnen voorzichtig constateren dat de neergang in deelname van lotgenoten aan bijeenkomsten en evenementen in 2018 is gestopt en dat er voor deelname aan sommige bijeenkomsten zelfs een deelnamestop moest worden ingevoerd.

Nadat begin van het jaar werd geconstateerd dat de penningmeester van het samenwerkingsverband de rekening van de Stichting Herdenken Geweldslachtoffers had geplunderd tot er geen geld meer op de rekening stond, werd direct actie ondernomen. De penningmeester werd geschorst c.q. ontslagen en gesommeerd de gelden (euro 37.000) terug te betalen. Er werd aangifte bij de Politie gedaan en Advocatenkantoor Richard Korver werd aangezocht om de civiele procedure bij de Rechtbank te voeren. De Rechtbank heeft de penningmeester opgedragen het gefraudeerde bedrag aan de FNG terug te betalen en de deurwaarder werd ingeschakeld. Helaas zijn er geen goederen waar beslag op kon worden gelegd; er is tot maandelijkse inhouding van een deel van de AOW overgegaan. Dit bedrag is echter niet meer dan euro 75 per maand. Inmiddels is het onvreemde bedrag van euro 37.000 verhoogd met advocaat- en deurwaarderskosten en met nog onbetaalde facturen uit 2017 opgelopen tot euro 55.000. Het is zeer twijfelachtig of dit bedrag ooit terugvloeit in de kas van de FNG.

De onvreemding van de gelden betekende echter voor de FNG dat er geen reserves meer waren om tegenvallers op te kunnen vangen. Wij zijn Fonds Slachtofferhulp dankbaar dat zij op korte termijn de gevraagde subsidie voor 2018 heeft overgemaakt waardoor de FNG niet in een liquiditeitsprobleem is geraakt.

Aan de hand van onze aangifte heeft de Politie een rapport opgesteld voor het OM. Het OM zal hopelijk binnenkort beslissen of strafvervolgning zal worden ingesteld. In het positieve geval zal de rechtbank niet eerder dan einde 2019 de zaak behandelen (dat is 2 jaar nadat de onvreemding werd geconstateerd).

Als gevolg van het ontslag van de penningmeester, is Frans Martens bereid gevonden de taken in het bestuur over te nemen.

### COCON

Het bestuur heeft besloten dat het blad Cocon (het kwartaalblad van de VOVK) aan alle FNG lotgenoten zal worden aangeboden. Na een aarzelend begin stijgt het aantal verzoeken om toezending gestaag. In 2018 werden er 4 uitgaven verzorgd en werd de redactie met 1 redacteur uitgebreid. Daarnaast zijn er twee gastschrijvers tot de redactie toegetreden te weten Gert Jan Slump en Jan Bouman.

In zijn streven de lotgenoten regelmatig te informeren over belangrijke veranderingen of ontwikkelingen, is het bestuur in 2018 gestart met een Nieuwsflash. Deze Nieuwsflash verschijnt telkenmale tussen de publicatie van twee Cocons in.

“EEN SCHADUW LEVENSLANG” Naar aanleiding van de voorgenomen oprichting van de stichting FNG met als gevolg dat de activiteiten van de VOVK definitief in 2018 zouden worden beëindigd, heeft het VOVK bestuur in de loop van 2017 besloten voor haar leden een gedenkboek uit te geven. Steun en advies werd gezocht en gevonden bij Leo Fijen. Uitgeverij Adveniat was bereid een gunstig voorstel te doen en Cocon redacteurs Rien Verbiest en Paul Kuiper hebben vele verhalen die eerder in de Cocon waren verschenen, gebundeld.

Tezamen met externe bijdragen is het boek een unieke verzameling geworden van verhalen van nabestaanden van geweldslachtoffers. Het Boek met de titel “Een schaduw levenslang” met een voorwoord van Pieter van Vollenhoven, is opgedragen aan alle kinderen die het slachtoffer zijn geworden van zinloos geweld. De royalty's van het boek zullen vanaf 2019 in de kas van de FNG vloeien. Met een inmiddels uitverkochte eerste druk van 2500 exemplaren mag het boek een succes genoemd worden.

### NAWOORD

Het bestuur kan terugzien op een jaar waarin een stevig fundament voor verdere groei van de FNG is gelegd. Er is een goede balans gevonden tussen belangenbehartiging enerzijds en het bevorderen van contact tussen lotgenoten.

Toekenning van subsidie door Fonds Slachtofferhulp is onlosmakelijk verbonden aan het lot en succes van de FNG. Het bestuur is Fonds Slachtofferhulp dan ook zeer erkentelijk voor de ontvangen subsidie in 2018.

Jan van Kleeff,  
Voorzitter





Op 6 april jl. heeft de FNG een ADV georganiseerd, een Algemene Deelnemers Vergadering. Zo'n 45 lotgenoten waren hierbij aanwezig. Het bestuur heeft hier verantwoording afgelegd over de activiteiten van het afgelopen jaar en over de financiën van het afgelopen jaar. Tevens werd het jaarverslag van 2018 gepresenteerd.

Op het eind van dit officiële gedeelte werd afscheid genomen van Jan van Kleeff als voorzitter en bestuurslid. Door de komende voorzitter Jack Keijzer werden hem enkele attenties overhandigd. Waar Jan echt mee in zijn nopjes was, is de oorkonde als Erevoorzitter. Applaus was daarop een welgemeende dankondersteuning naar Jan en zijn vrouw Ineke.



### Dank Jan, 100 x dank!

Na de pauze werden de aanwezigen in drie groepen verdeeld, al naar gelang waar zij hun interesse voor kenbaar hadden gemaakt. De drie presentaties waren:

- \* vertegenwoordigers van een TBS-kliniek
- \* het Informatiepunt Detentieverloop (IDV)
- \* het ministerie van Buitenlandse Zaken.

De presentaties bleken voor alle groepen verhelderend te hebben gewerkt, ondanks dat 1,5 uur tijd onmogelijk voldoende is om alle vragen en probleempjes met elkaar door te nemen.

Een verslag (door Wicky van der Meijs) van met name de presentatie van BUZA over moord in het buitenland is u reeds per e-mail toegezonden. Zoals dat verslag al aangeeft: iedereen is welkom bij BZ om door te praten. Als u ergens meezit, neem contact met ons op. Bel met: 070-348 4770.

### NAMEN DIE ER TOE DOEN! TEKSTEN DIE ER TOE DOEN!

‘Voltooid Verleden Tijd’ was de debuutsingle van de Groninger band -Is Ook Schitterend!- (1996)

*Wat je niet hebt gehad, raak je ook niet kwijt  
Zoekend naar de juiste woorden  
de muren komen op me af  
heb ik jou dan echt verloren  
ben ik echt weer terug bij af  
Zoekend naar de juiste woorden  
voor een gevoel dat ik niet ken  
zonder jou ben ik verloren,  
weet ik niet meer wie ik ben*

-Rowwen Hèze-, een in 1985 opgerichte band uit America (Limburg), met het nummer ‘November’:

*En 's nachts in bed, slaop ik net  
Komde geej op bezeug beej meej  
Mien bed is kald, mien kamer kaal  
En ik droem haar dar staan  
En geej ziet zacht als dons, als vacht  
En ik drei meej um ow hin  
En in ow erm waer ik werm  
en droem mien moeiste zin*

*En 's nachts in bed, slaop ik net  
Kom jij op bezoek bij mij  
Mijn bed is koud, mijn kamer kaal  
En ik droom haar daar staan  
En je bent zacht als dons, als vacht  
En ik draai mij om je heen  
En in je armen word ik warm  
en droom mijn mooiste zin*

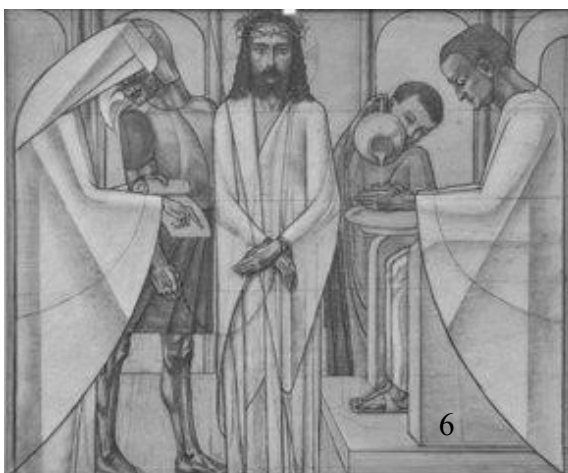
Op zaterdag 20 april 2019 organiseerde de FNG een **themamiddag over het thema Geloof** in Oirschot. De dag is georganiseerd door Roser en Paul Vlug in het parochiehuis van Sint Adolphus van Brabant. Het doel van de bijeenkomst is nader kennismaken met meerdere facetten van het Geloof en wat het geloof eventueel voor je kan betekenen.

De begeleiding voor die dag was in de handen gelegd van twee geestelijke begeleiders Jan van Lieverloo en Bert Simons. Dit zijn tevens de begeleiders van de reis naar Lourdes, dus voor sommigen van ons geen onbekenden. Slechts een kleine groep heeft zich deze dag verzameld en dat was jammer wat betreft de kwantiteit maar speelde geen rol in de beleving van de deelnemers.

De inleiding werd verzorgd door Bert met "geloof als levenshulp". Op het scherm verschijnt een doolhof dat in eerste instantie een hopeloos beeld geeft door de wirwar van lijntjes. Wanneer men echter goed keek bleek dat men rechtsaanhoudend zich volledig doodliep. Daarentegen als je steevast linksom aanhield was je eerder weer buiten dan je zou denken. Het was een mooie metafoer van hoe of waar kun je houvast krijgen; wat biedt jou perspectief.

Jan vervolgde met een mooie PowerPoint presentatie: 'Op de pelgrimsweg van het geloof', een – beeldspraak, historie en betekenis- bezinning op de kruisweg. Het herdenken van het lijden en de kruisdood van Christus op Goede Vrijdag en dat met name verbeeld in de kruisweg was het leidende thema voor deze dag. De oudste ons bekende pelgrim naar het Heilig Land is een zekere Melito, bisschop van Sardes in Klein Azië, die in het midden van de 2e eeuw Palestina bezocht, weet Jan ons te vertellen. Achtereenvolgens komt zin en doel van een pelgrimstocht aan bod. Het is die heilige plek opzoeken waar Christus zijn lijdensweg heeft ondergaan, voor persoonlijke bezinning, reflectie en ervaring van het bezoek aan die 'plek'. Voor deze (eerste) pelgrimstocht naar het 'belofde land', zijn er in de loop van de eeuwen meerdere kleinere alternatieven ontstaan zoals b.v. Santiago de Compostela. Vaak naar plekken waar relikwieën o.d. waren bewaard. Maar vooral ook om een dergelijke tocht toegankelijker te maken in tijd en mogelijkheden.

*1e Statie,  
Jezus wordt  
veroordeeld,  
door Jan Toorop*



Wellicht heeft dat comprimeren van een pelgrimstocht geleid tot de kruisweg? In ieder geval werd in 1731, door een besluit van paus Clemens XII, door de Kerk officieel de door de Franciscanen met 14 staties uitgebeelde kruisweg, overgenomen.

Alle 14 staties worden doorgenomen en men kreeg van Jan de vraag welke statie het meest indruk maakt of wat je het meest opvalt daarbij. Later op de middag kunnen we dit met elkaar bespreken. Dan volgt er een bezoek aan de Sint Petrusbasiliek alwaar de kruisweg specifiek door allen in ogen-schouw wordt genomen. Ook zonder een dergelijke opdracht is de basiliek een bezoek waard. De dag werd onderbroken met een voortreffelijke lunch in het restaurant de Burgemeester.

Het middagprogramma wordt gestart met een wandeling door het dorp in stilte met na enige tijd als opdracht: welke figuur uit de kruisweg spreekt je het meest aan en waarom of welke statie spreekt je het meest aan en wat zegt dat over je eigen leven? Na een moment van reflectie tijdens de aanvang van de wandeling worden de ervaringen onderweg uitgewisseld in tweetallen.



Terug in het parochiehuis delen we onze ervaringen met elkaar en komt ook naar voren wat voor sommigen betekenisvol is in een van de veertien staties. Het is een verhelderend gesprek dat goed geleid wordt door de begeleiders. Een conclusie van deze bijeenkomst is -los van de positieve gevoelens die men heeft ervaren- niet eenvoudig te maken. Doch daar waar het om de essentie van de dag ging: het geloof kan een zekere meerwaarde betekenen voor nabestaanden.

Er wordt afgesloten met een voorlichting over de pelgrimstocht naar Lourdes door de Pelgrimage Stichting PSG, voor slachtoffers en nabestaanden van een ernstig geweldsmisdrijf.  
Informatie: <https://www.stichtingpsg.nl/>

Een voortreffelijke en zinnige bijeenkomst, met dank aan Roser en Paul Vlug, van de Werkgroep Lotgenotencontact.

Rien Verbiest



## CEREMONIE NAAMPLAATJES 18 MEI

Zaterdag 18 mei 2019 waren ruim 180 nabestaanden en genodigden uit het hele land aanwezig om het plaatsen van 16 nieuwe naamplaatjes op de Muur tegen Geweld bij te wonen. Orkest De Bergklanken uit Berghuizen, Gemeente De Wolden, onder leiding van dirigent Emiel Kazimier, zorgde deze middag voor de muzikale omljsting.

Jack Keijzer, voorzitter Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers (FNG) verwelkomde Minister Dekker van Rechtsbescherming, Burgemeester De Groot, Gemeente De Wolden, vertegenwoordigers van Slachtofferhulp Nederland en Schadefonds Geweldsmisdrijven. Hij benadrukte dat door de samenwerking met deze organisaties de belangenbehartiging voor de nabestaanden beter gefundeerd is richting gesprekspartners.

In zijn speech noemde Jack het belang van bijeenkomsten als deze, bezocht door 190 nabestaanden. Dat is veel, heel veel. Hieruit blijkt dat wij verbinding zoeken met elkaar en die vinden wij zichtbaar hier.

Vernieuwingen voor 2019 zoals:

- De nieuwe FNG-brochure met informatie over belangen behartiging en Monument en daarbij behorende bijeenkomsten
- Uitbreiding van het aantal rayonbijeenkomsten, georganiseerd door de werkgroep lotgenotencontact.

Het is de 8e keer dat nabestaanden een naamplaatje van hun dierbaren op het monument "Het Onbevattelijke" bevestigen. In deze periode heeft Rikus Scholing een groot aandeel gehad in de organisatie van deze dag. Maar ook voor Rikus geldt dat er naast een eerste keer ook een laatste keer is. Jack bedankt hem hiervoor namens het bestuur.

Wellicht kent u het boek "Noem mijn naam" Een prachtig boek met daarin het gedicht van Neeltje Maria Min:

*Noem mij, bevestig mijn bestaan,  
Laat mijn naam zijn als een keten.  
Noem mij, noem mij, spreek mij aan,  
O, noem mij bij mijn naam.  
Voor wie ik liefheb, wil ik heten*

De Stille tocht met als motto "Zwijgen over moord is ongehoord" voor de ca. 1.000 slachtoffers van een onopgeloste moord op zaterdag 1 juni a.s. in Almere werd onder de aandacht gebracht. Jack sloot zijn speech af met een spreuk uit Jesaja:

"De zon is al verduisterd voor hij opkomt"

Sander Dekker zei dat een herdenking als deze voor hem als minister extra benadrukt dat ook het ministerie van Justitie en Veiligheid er alles aan moet doen om daders van geweld op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. "Soms slagen we daar goed in, soms vraagt het een lange adem. Het is natuurlijk vreselijk om te zien dat een dader die zoveel verdriet heeft veroorzaakt er mee weg lijkt te komen. Dat is ook de reden dat ik een naamplaatje bevestig ter herinnering aan alle slachtoffers van moorden die nog niet zijn opgelost."

Bij die handeling hoort volgens Dekker ook de belofte dat jaren na dato er alles aan wordt gedaan om een moord op te lossen. Ook over het straffen van moordenaars liet de minister zich uit. U wilt als nabestaanden dat de straf klopt met het immense leed dat die persoon heeft veroorzaakt. Ik vind het bijvoorbeeld moeilijk uit te leggen dat iemand een lange straf krijgt en eerder vrijkomt. Dit strookt niet met het rechtvaardigheidsgevoel.

Jessica Monsma, zus van Suzanne Monsma, vertelde op gevoelige wijze hoe zij en haar zusje het overlijden van hun zuster hebben beleefd en hoe zij vlak na de moord en ook nu nog met het ge

mis omgaan.

Nadat alle plaatjes door de nabestaanden aan het Monument waren bevestigd werd Minister Dekker gevraagd een plaatje voor alle slachtoffers van een niet opgeloste moord aan het Monument te bevestigen.

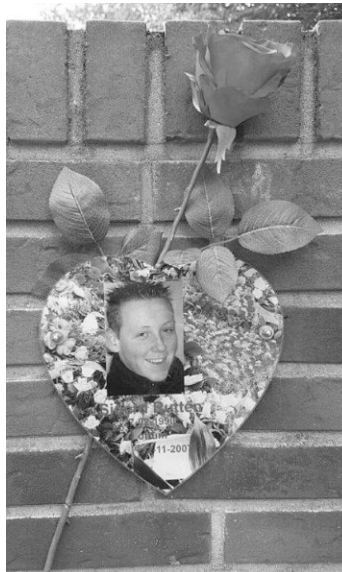
Nadat alle 160 namen die nu op het monument staan werden voorgelezen werd 1 minuut stilte gehouden voor alle slachtoffers.

Bij de naam van het monument "Het Onbevattelijke" zijn bloemen gelegd namens:

- Alle nabestaanden en FNG door Jack Keijzer en Wicky van der Meijs.
- Ministerie van Justitie en Veiligheid door Minister Sander Dekker.
- Gemeente De Wolden door Burgemeester Roger de Groot.
- Slachtofferhulp Nederland door Voorzitter Rosa Jansen.
- Schadefonds Geweldsmisdrijven door Directeur Monique de Groot.

Na afloop van de herdenking was er een informeel samenzijn, waar gelegenheid was om met bestuur, Minister, Slachtofferhulp en Schadefonds van gedachten te wisselen.

Margreet Scholing



## HET VERHAAL VAN .....



**Nick Bood**

05-02-2001 † 29-04-2017

*Op 29 april 2017 heeft Nick Bood (16) een afspraak met een leeftijdgenote die nog geld van hem krijgt. De puberale ruzie over wiet eindigt in het trekken van een mes door de 15-jarige Yasin N. Zonder pardon wordt Nick neergestoken, hij overleeft het niet.*

Karin Veldt trouwt in 1999 met Dirk Jan Bood en het paar krijgt één zoon, Nick. Het huwelijk houdt echter geen stand en ze besluiten om in april 2009 uit elkaar te gaan. Kees Brochoff, haar huidige partner, heeft uit een eerder huwelijk twee kinderen: Kirsten(24) en Lester(18). Sinds november 2013 zijn Karin en Kees samenwonend en een hecht team!

Nick woont voornamelijk bij zijn moeder in Assendelft. Bij zijn vader is hij altijd welkom maar zo is het nou eenmaal geregeld. Lester woont bij zijn moeder en Kirsten woont samen met Kevin. Om de twee weken haalt Kees zijn zoon na het werk op en verblijft hij in Assendelft bij zijn vader. Lester en Nick, beiden even oud, kunnen het prima met elkaar vinden. De weekenden dat Lester bij zijn vader is, is Nick ook daar gewoon thuis.

Het is de week van Koningsdag (27 april) dat het leven van Karin en Kees op zijn kop wordt gezet. Karin heeft de woensdag voor Koningsdag op de 26e vrij van haar werk genomen. Normaal is ze vrijdags vrij maar nu ze weet dat Nick morgen met Koningsdag bij zijn vader is, heeft ze die dagen tegen elkaar geruild. Ze wil haar zoon gewoon eens lekker verwennen en haalt voor het ontbijt croissantjes. Ze nemen die morgen echt de tijd voor elkaar en na de lunch legt ze een arm om zijn schouder en fluistert knuffelend in zijn oor: “We houden toch nog van elkaar hè?” “Ja natuurlijk”, is zijn nuchtere reactie voordat hij tegen 13.00 uur naar zijn vader vertrekt.

Die Koningsdag zal de laatste koninklijke feestdag worden die als zodanig in de herinnering van de familie blijft. De volgende dag, vrijdag, is het de bedoeling dat Nick weer aansluit in Assendelft. Immers, Lester komt ook en dan is het bijna vanzelfsprekend dat die twee elkaar opzoeken. Tegen zes uur in de avond staat hij voor de achterdeur. “Waar blijf je toch”, zegt Karin quasi serieus en ze krijgt te horen dat hij aardig moe was van Koningsdag en zodoende liggend op de bank bij moest komen. “Haal dan maar even je schoenen bij de burens op”, vraagt ze hem omdat er een briefje in de bus lag van aldaar voor hem afgeleverde schoenen.

Intussen is ook Kees met Lester thuisgekomen en gaan ze gezamenlijk aan tafel. Na het tafelen besluiten de twee jongens om naar Wormerveer te lopen. Dat is best een lange trip maar dat doen ze vaker, bovendien moeten Nicks nieuwe schoenen ingelopen worden. In Wormerveer is een hangplek waar ze elkaar opzoeken om wat te chillen en om soms een blowtje te roken. Zeker voor Nick is het, vanwege de woonplaats van zijn vader, een bekende plek.

Karin en Kees liggen al te slapen wanneer de slaapkamerdeur open gaat... “We zijn er weer”, is Nicks opmerking en de deur gaat weer dicht. Niet veel later gaat hij weer open “Heb je een pincet mam?” Dit soort onwelkome verstoringen krijgen later wanneer van dergelijk interrupties geen sprake meer kan zijn- een bijzonder waardevolle herinnering. Nick en Lester delen immers samen een tweepersoonsbed. Het toont op een bijzondere manier het respect en genegenheid voor elkaar aan.

De volgende zaterdagmorgen is Kees bezig om een over de grond slepende poort op te knappen. De twee slapen na hun avondlijke escapades rustig uit. Wanneer tegen lunchtijd Nick zijn gezicht laat zien is hij geïnteresseerd in wat Kees allemaal aan het doen is. “Mooi, dan slaapt die ook niet meer over de grond”, is zijn commentaar. De twee beginnen aan het ontbijt dat Karin en Kees voor hen hebben laten staan. Twee onbekommerde gozers.

In de middag gaan de jongens weer gebroederlijk op pad. In de namiddag zouden Kees' moeder, broer en schoonzus op bezoek komen. Vanwege hun aanwezigheid had Karin aan Nick gevraagd of zij daar rekening mee wilden houden. “Je oma komt niet voor niets”, had ze gezegd. En warempel, het stel meldde zich al om 15.00 uur terwijl de visite nog niet verschenen was. “Dan kunnen jullie mooi nog even naar het dorp lopen om een sleutel van de poort bij te laten maken”, had ze gezegd. De twee geven daar braaf gehoor aan. Een half uurtje later wordt Karin gebeld: “De sleutelwinkel is al gesloten en of ze dan van het geld even wat mochten halen”. Dat was uiteraard oké, braver kan het eigenlijk niet.

Die zaterdagavond wordt voor de familie een legendarische avond. Karin heeft speciaal voor Nick dingetjes klaargemaakt die hij graag mag. Nick is een moeilijke eter en de meeste traditionele gerechten kunnen hem gestolen worden. Iedereen, dus ook de aangeschoven visite, zit gezellig aan tafel en er wordt over en weer gebabbeld. Nick is een echte jongen van de straat. “Alhoewel hij heel zorgzaam voor me is, is hij het liefste op straat. Eigenlijk nauwelijks thuis. Na het eten, hup naar buiten”, weet Karin te vertellen. “Maar ze bleven nu toch een tijdje zitten; het was gewoon leuk”.

Om een uur of half negen maken de twee jongens alsnog dat ze wegkomen; ze zouden weer naar Wormerveer gaan was de bedoeling. De familie gaat zonder de twee jongens verder en ze hebben het nog gezellig. Tegen een uur of elf maken Oma, broer en schoonzus aanstalten om naar huis te gaan. Terwijl men afscheid neemt gaat de telefoon van Kees en hij ziet op het display dat het zoon Lester is. ‘Die kan ik wel even nemen’, denkt hij. “Pap, jullie moeten naar Zaandam komen want Nick is neergestoken”, klinkt de onheilspellende boodschap. Vragend kijkt het gezelschap Kees aan wanneer hij zegt dat ze naar Zaandam moeten omdat Nick iets is aangedaan. Karin en Kees rijden direct weg, in hun spoor gevolgd door de rest van de familie die eveneens benieuwd in wat dit bericht inhoudt. Karin neemt vanuit de auto contact op met haar ex-man. Het gaat hem immers ook aan.

Telefonisch is er contact met Lester zodat ze weten op welke plek het zich in Zaandam afspeelt. In het centrum van Zaandam aangekomen wordt Lester door zijn familie opgevangen. Aldaar blijkt de ziekenauto reeds te zijn gearriveerd en Kees maakt zich bij een ziekenbroeder bekend als de stiefvader en vraagt hoe het is met Nick. “Hij is gestoken en heeft bloed in zijn longen; zo gauw hij stabiel is brengen we hem naar de VU”, krijgt hij als antwoord. Na een hoogst spannend kwartiertje krijgt men te horen dat Nick met spoed naar Amsterdam moet. Karin en Kees mogen met een 2e ambulance achter de ambulance met Nick naar het VUmc. In Amsterdam wordt Nick in allerijl naar de operatiekamer gebracht en hen wordt gezegd voorlopig in de familiekamer af te wachten. Familieleden sluiten zich langzamerhand bij hen aan en in een sfeer van onzekerheid en angst delen ze hun verdrietige gevoelens met elkaar. Na een klein uurtje komt de trauma-arts hen zeggen dat ‘hij niets meer heeft kunnen doen’. “Alsof ze de vloer onder je vandaan trekken”, zegt Karin nog immer droevig. Op de vraag van de trauma-arts of ze Nick nog willen zien gaan ze schoorvoetend in. De vader van Nick, Dirk, zijn vriendin, Kees en Karin willen hun geliefde Nick alsnog zien. “Verschrikkelijk”, is het enige wat Karin bij de gedachten en beelden van toen alleen maar uit kan spreken.

Kapotgeslagen keert men huiswaarts. Karin en Kees worden door een broer van Kees naar huis gereden. Lester wordt door de visite van die avond, behalve oma die eerder al was weggebracht, naar het huis van zijn moeder gebracht. Wanneer men thuis aankomt slaat de leegte om in frustratie. Niemand is er om ze te begeleiden of op te vangen. Het is intussen 04.00 uur diep in de nacht en ze voelen zich aan hun lot overgelaten. Kees belt met 112 om zijn verhaal te doen. Het frustriert hem dat er geen politie of welke nazorg dan ook na zo’n ijskoude douche meer te vinden is. Karin en Kees proberen nog een paar uurtjes te slapen wat hen uiteraard niet lukt.

Zondagmorgen tegen half tien staat onaangekondigd de recherche voor de deur. Nicks kamer wordt grondig onderzocht en de heren verlaten zonder iets opmerkelijks geconstateerd of gevonden te hebben het pand onder het commentaar van: “Zo’n keurige kamer hebben we zelden gezien”. Dat weekend nog wordt het lichaam van Nick naar het Forensisch Instituut in Rijswijk gebracht. Het is een zwarte dag opgevuld met meelevende familieleden en bekenden. De begrafenisondernemer komt op de maandag en dat geeft steeds meer vorm aan de wetenschap dat Nick er niet meer is. Het is onomkeerbaar.

Van Lester horen ze hoe de laatste uren zijn gegaan. Ook vanuit het politieonderzoek krijgen ze de laatste gebeurtenissen in beeld.

---

### **Twaalf maanden is de maximaal wettelijk toegestane jeugdetentie!**

---

Lester en Nick zijn die vrijdagavond naar Wormerveer gegaan. Na hun gebruikelijke ontmoetingsplek te hebben bezocht wilde Lester wel weer naar huis. Nick zei echter dat ze nog even naar Zaandam moesten. Hij had van een meisje een keer €5,- geleend en wilde dat haar teruggeven. Ze had die dag regelmatig app-jes gestuurd dat ze het wel een keertje terug wilde hebben. “Dan ben ik van dat gezeur af”, had hij tegen Lester gezegd. Zodoende rijden ze met de trein naar Zaandam. “Rond die tijd kreeg ik een berichtje van Nick of zijn moeder even op haar telefoon wilde kijken”, vertelt Kees. Op Karins telefoon verschijnt het verzoek of ze een tientje wil overmaken omdat ze nog even in Zaandam wat gaan drinken. Dat was kennelijk ook bedoeld voor de te betalen €5.-

Een paar weken voor de fatale datum was Nick in Zaandam in contact gekomen met twee jongens, Yasin (15) en Mads (18). Ze waren op zoek naar wiet en Nick had gezegd dat wel te kunnen leveren. Daarop hadden ze Nick ieder €100,- gegeven, doch van leverantie was het nog steeds niet gekomen. Yasin wilde daarom zijn geld terug. Omdat ook dit op zich laat wachten wordt Yasin ongeduldig. Het meisje dat €5,- van Nick tegoed heeft wordt ingeschakeld om hem te lokken en ter verantwoording te roepen.

Yasin is van Hindoestaanse achtergrond en Mads een enigszins autistische jongen van goede komaf en ze kennen elkaar van de schaaclub. Beide jongens horen bij een grote groep hangjongeren die al geruime tijd overlast veroorzaakt in Zaandam. Volgens cijfers van de politie heeft de groep ruim 1000 vergrijpen – onder meer gewelds-, drugs- en zedendelicten – op zijn naam staan.

De vorige (vrijdag-)avond, hadden Yasin en het meisje al een ‘georganiseerde confrontatie’ op touw gezet. Echter deze liep op het laatste met een sissert af. Nadat Yasin had gereageerd op het berichtje van zijn medewerkster van “Nick is hier”, was hij kennelijk te laat gearriveerd; Nick was daar reeds vertrokken. Dat alles had hem alleen maar pissiger gemaakt. Het meisje wist het nu zeker: “Ik zorg dat Nick zaterdag in Zaandam is”.

Lester, Nick en nog een jongen Johan, staan op de afgesproken betaalde plek in Zaandam met elkaar te praten wanneer het meisje zich meldt. Nadat Nick haar de €5 heeft gegeven is er bijna gelijktijdig iemand achter hem met een capuchon op, die een slaande beweging naar Nick maakt. Nick draait zich om, schrikt en rent weg. Drie jongens rennen hem na. Lester ziet bij een van hen wat glimmends in zijn hand. Wanneer Lester en Johan na van de eerste schrik bekomen te zijn, het geheel achterna willen, worden ze – kennelijk door weer een andere handlanger – tegengehouden.

Even later komen de vandalen terug om hun handlanger op te halen en men verdwijnt weer even schielijk. Johan gaat er achteraan om te kijken wat er loos is en Lester gaat Nick zoeken. Even later ziet hij Nick bloedend op de grond liggen; er staan mensen om hem heen. Een steekwond in zijn borst is hem fataal geworden. Hij gaat bij hem zitten, probeert hem te kalmeren totdat de hulpverlening er is. Nick wordt gereanimeerd en in de ambulance gelegd. Dan belt Lester met zijn vader Kees .....

De betrokkenheid van het meisje komt in het politieonderzoek wel aan de orde, maar meer niet. Bij de rechtbank wordt die fatale contactlegging voor kennisgeving aangenomen; tegen haar wordt niets ondernomen.

Mads speelt op de bewuste nacht -thuis aangekomen- nog doodleuk een spelletje met zijn ouders alsof er niets aan de hand was.

Na zijn daad merkt Yasin dat hij zijn telefoon kwijt is. Hij gaat nog bij Mads langs om hiernaar te informeren; er wordt echter niet opengedaan. De derde verdachte die bij de achtervolging aanwezig was, blijkt de telefoon te hebben gevonden. Voordat de politie ze echter in handen krijgt heeft hij het geheugen gewist. Ook hem wordt niets ten laste gelegd.

“Nick was wel een boefje”, weet Karin over haar zoon te vertellen. “Er was als kind altijd al wel wat met hem. We hielden ons hart vast toen hij 16 werd en wanneer hij scooter zou gaan rijden. Daar is overigens niets van gekomen. Maar dat zijn gedrag zo was....dat wisten we niet”.



#### Uitspraken Rechtbank Haarlem, juli 2018

*Volgens de rechtbank in Haarlem is er voldoende bewijs dat Yasin N. het slachtoffer met voorbedachten rade in het hart heeft gestoken. Nick is tijdens een drukke uitgaansavond aangevallen en dat is door veel mensen gezien. De twee verdachten hebben hun slachtoffer opgewacht en van achteren aangevallen. Volgens de rechtbank wilde Yasin wraak nemen, omdat de tiener uit Assendelft geld van hem en Mads had gestolen. Hij kondigde verschillende keren aan dat hij Nick iets aan zou doen. Dat Yasin die avond plotseling uithaalt met een vlindermes, moet volgens de rechtbank ook een verrassing zijn geweest voor medeplichtige Mads. Het gezamenlijke plan van de daders was Nick een lesje te leren. Yasin ging veel verder dan de afgesproken vechtpartij. Mads heeft Yasin ook meerdere keren gewaarschuwd niet te steken. Volgens ooggetuigen zijn Yasin en Mats weggerend, nadat Nick in elkaar was gezakt.*

*Yasin wordt veroordeeld voor moord en krijgt de maximale straf van een jaar jeugddetentie en jeugd-tbs. Ten tijde van de veroordeling zit Yasin al in jeugddetentie bij de Catamarin in Eindhoven voor een klinische behandeling, oftewel jeugd-tbs. Omdat alle partijen in de zaak het erover eens waren dat de verdachte psychiatrisch behandeld moet worden, had de rechtbank daar in een eerdere zitting al toe besloten. Wat de behandeling precies inhoudt, kan de woordvoering van de rechtbank niet zeggen.*

*Medeverdachte Mads heeft een lichte autismespectrumstoornis. Vanwege die stoornis heeft de rechtbank gekozen om het jeugdstrafrecht toe te passen, Mads was op de avond van de steekpartij 18 jaar oud. Mads krijgt drie maanden jeugddetentie; hij wordt schuldig bevonden aan mishandeling met voorbedachten rade; hij heeft het slachtoffer geschopt. Maar is volgens de rechtbank niet verantwoordelijk voor de moord. Omdat Mads zijn straf (van drie maanden) al heeft uitgezeten in voorarrest mag hij naar huis.*

De moeder van Nick is ook wel eens door de politie gebeld; Nick had dan een blikje gestolen in de supermarkt en zijn moeder kon hem dan ophalen. Ze hoopte dan dat hij goed geschrokken zou zijn van die confrontatie, maar Nick was niet zo onder de indruk daarvan en viel in herhaling. De keer daarna gaf Nick aan de politie het telefoonnummer van zijn vader op zodat die hem kon ophalen. Die was daar makkelijker in dan zijn moeder. Nick wilde op die manier zijn moeder beschermen dat ze zich niet te veel zorgen over hem moest maken, dat was waarschijnlijk het gevolg van de scheiding, niettemin behield Karin een naar onderbuikgevoel.

Nick hield niet van ruzie maar wat werkelijk in hem omging dat hoorde je niet. Hij was het liefst aan het chillen en fietste, door weer en wind, heel Zaandam door. Zijn moeder vond dit alles maar niets en zou het leuk vinden wanneer Nick ook eens wat vrienden mee naar huis zou nemen. Helemaal gaf hij daar geen gehoor aan. Later bleek dat Nick toch regelmatig vriendinnetjes uitnodigde wanneer zijn moeder niet thuis was. Dat bleek door de foto's die de meisjes op sociale media plaatsten en zodoende bij Karin terecht kwamen. Hij leidde in wezen een ander leven dan dat hij in onze huiselijke kring deed voorkomen. Ook naar Lester toe. Die wist ook niet beter dan dat hij wel eens een blowtje nam. En het was me een tweeenheid! Wat Nick ook voor andere plannen had in een weekend, wanneer Lester kwam veranderde hij dat resoluut.

“Toen hij in de brugklas zat hebben we Jeugdcentrum ingeschakeld. Bij de scheiding van zijn vader hebben we rollenspelletjes gespeeld om hem de situatie duidelijk te maken. En er zijn afspraken gemaakt, hij zou bij zijn moeder gaan wonen”, vertelt Karin.



Een week na zijn overlijden blijft er in de examenruimte van het VMBO-T een stoeltje en een tafeltje leeg voor de theorie-examens in Krommenie. “In de brugklas was hij goed in wiskunde, maar ik hoor hem nog tegen jongens zeggen ‘wat moet je er mee’. Hij had er eigenlijk geen zin in en wilde zo snel mogelijk gaan werken. Bijna niemand zag het nog in hem zitten in het examenjaar op school.

Hij had praktisch examen gedaan en ik werd een paar dagen later gebeld dat hij geslaagd was. Daar was hij best trots op: ‘zie je wel dat ik het gehaald heb, en niemand geloofde me’. Niemand wist eigenlijk hoe hij in elkaar zat. Maar wat doe je daar aan? Ik heb gedaan wat ik kon dus voel me gelukkig niet schuldig; je kunt ze niet aan een ketting binden”.

Karin zelf weet haar droefenis om te zetten in een vorm van steun in haar taak als stiefmoeder. “Mijn bonusdochter en een nicht van me die rechten studeerde, hebben ons het meest geholpen. Mijn nichtje heeft veel nasleep voor ons kunnen regelen.”

Stiefbroer Lester heeft het maar wat moeilijk en heeft een poosje psychologische hulp nodig. In het begin moeten alle deuren voor hem op slot. Inmiddels is hij achttien maar blijft nog het liefste binnen. Echt zorgeloos de stad in gaan voor een biertje gebeurt nog nauwelijks. Ook het slapen in Assendelft, is van de baan.

“Ze sliepen samen in een tweepersoons ledikant. Na Nicks dood is hij nooit meer wezen slapen. Hooguit als Kirsten met haar vriend hier zijn wil hij nog wel eens komen maar anders niet. Hij mist dan teveel zijn maatje”, zegt Karin.

“Het is zo’n grote inbreuk op je gezin en je familie”, zegt ze meewarig. Twee dochters van mijn zus moesten even met hun studie stoppen. Ze hadden zelfs nachtmerries, zo waren ze er mee bezig. Een buurmeisje heeft een week lang bij haar ouders in bed gelegen, zo bang!”

Kees en Karin ergeren zich aan het jeugdrecht. “Een belachelijke strafmaat en alleen omdat hij 14 jaar was? Hij liep altijd al met twee messen rond. Vechtspelletjes interesseerden hem meer dan het schaken. Zijn moeder maakte zich al zorgen over hem. Er is geen enkele vorm van spijt of verantwoordelijkheidsgevoel bij hem en er is door psychiatrisch onderzoek vastgesteld dat er sprake is van recidive. En dan krijg je één jaar straf, min of meer gelijk aan de duur van het proces. Dit past toch niet bij iemand die er zo’n soort leefwijze op na houdt?”

Intussen is het 5 februari 2019. In de ochtend check ik zoals gebruikelijk even mijn Facebook. Een berichtje van Karin Veldt is ontgezeggen: “Lieve Nick, we missen je zo, elke dag weer, maar vandaag... zo verschrikkelijk... 18 jaar en jij bent er niet bij. Normaal een groot feest en nu een dag met alleen maar herinneringen ♥♥ Love You.”

Rien Verbiest

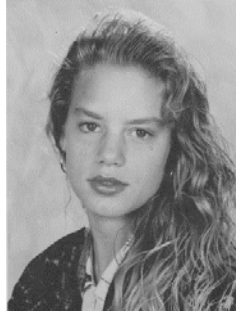
**WIJ HERDENKEN IN DE MAANDEN JULI, AUGUSTUS en SEPTEMBER**



Marie Cruq  
01-07-37†31-05-94



Bas Stoker  
01-07-74†07-04-00



Nicole v. d. Hurk  
04-07-80†06-10-95



Chiel Maassen  
06-07-70†18-01-98



Windy Rutjes  
06-07-83†23-07-13



Mariëlla de Geus  
08-07-81†04-11-01



Bram Lampers  
11-07-31†20-05-16



Facco George  
Nieuwenhuis  
11-07-66†20-02-00



Angelo van Emmerik  
13-07-81†01-01-15



Maurice Tielemans  
17-07-71†12-01-96



Rebecca Muller  
18-07-69†19-08-96



Sanne Graat  
22-07-98†20-06-30



Cornelis Speksnijder  
24-07-68†02-08-02



Eline Hellemons  
25-07-71†24-07-98



Maria-Isabel Batista  
Castillo



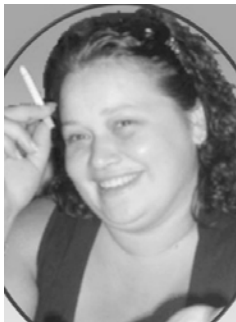
Joeri Edelijn  
27-07-87†10-05-15



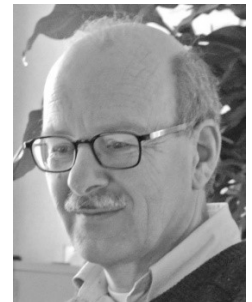
Yashoda Varscha  
Mohansingh  
27-07-88†23-09-02



Eli Hormann  
30-07-73†11-06-98



Aswintha Dijkstra  
02-08-83†17-06-11



Niek Soepnel  
03-08-47†28-01-11



Rob Bouwmeester  
04-08-67†03-06-07



Jeroen Polderman  
06-08-68†02-01-98



Anja Bronkhorst  
08-08-54†03-08-97



Pascal Janssen  
08-08-87†24-01-97



Marianne Vaatstra  
10-08-82†01-05-99



Iris Claassen  
12-08-94†24-03-15



Joline v. den Brink  
13-08-70†04-07-05



Pieter-Jorn Roorda  
13-08-79†11-06-94



Pepijn v.d. Velde  
13-08-80†14-02-13



Marcello Janssen  
17-08-87†11-08-96



Manuel Fetter  
18-08-72†24-09-04



Céleste Kempers  
18-08-92†15-01-12



Louise Donk  
19-08-74†10-01-05



Emad Mitwally  
22-08-65†22-04-08



Pierre Weymans  
22-08-87†22-12-14



Nicolette  
Beekenkamp  
23-08-75†24-01-99



Caroline Pino  
24-08-71†27-07-96



Lucia Ducastel  
02-09-31†20-05-16



Everdina Bogers  
25-08-58†16-04-08



Felicita Oostdam  
25-08-85†24-11-94



Henk Arends  
26-08-69†17-08-93



Theo van Berlo  
27-08-53†25-11-07



Peter Westendorp  
29-08-89†20-06-13



Tjirk van Wijk  
12-09-72†16-10-99



Bianca  
Nieuwenburg  
03-09-75†27-08-11



Dorothée  
Overbosch  
04-09-73†19-12-00



Barry Bennemeer  
05-09-69†26-06-93



Maziar Awari  
11-09-81†17-09-08



Maurice Tijssen  
12-09-86†04-11-07



Hester van Nierop  
24-09-70†19-09-98



Mascha Viersen  
13-09-79†18-11-07



Sander  
Groenewegen  
20-09-90†17-12-10



Nicolette  
Beekenkamp  
23-08-75†24-01-99



Everdina Bogers  
25-08-58†16-04-08



Alicia (ongeboren)  
† 21-09-2013



Maaïke Kuiper  
26-09-72†06-02-97

Dag Wil,



Laatst – meivakantie, ouders werken, kinderen vrij, je snapt het al – hadden we een kleinzoon te logeren, 9 jaar oud. Op een middag ben ik met hem naar het techniekmuseum in Hengelo gegaan. Dat museum is gevestigd in een oude fabriek uit de tijd toen Stork nog volop actief was.

Ergens stonden beeldschermen waarop kinderen – ze mochten overall aankomen! – verschillende spelletjes konden doen. Ik heb me erover verwonderd hoe probleemloos kinderen daar mee omgaan: hij was al klaar toen ik nog probeerde te ontdekken wat de bedoeling was.

Maar toen kwamen we op de verdieping communicatie en daar stonden allerlei telefoontoe- stellen, met draaischijf nog. Je mocht met het ene toestel naar het andere bellen. Maar toen had kleinzoon een probleem: hij moest nummer 345 bellen. “Opa, hoe moet dat?” Eerst een poging om een vinger in het 3-gaatje steken, toen tegelijk een vinger het 4-gaatje en ook nog een vinger in het 5-gaatje. Dat lukte dus van geen kant. Zelfs het draaien was bijna onmogelijk en dat lag niet aan het toestel! Dit soort toestellen was van een andere generatie. Kleinzoon kon niet overweg met de techniek van pakweg 30, 40 jaar terug.

Toen moest ik aan Maaïke denken. Stel dat zij nu, in deze tijd, plotseling tevoorschijn kwam – zou zij zich raad weten met, ik noem maar wat, een touchscreen, een mobiele telefoon waar je warempel op kunt zien wat voor weer het volgende week is en waar je ook nog mee kunt bellen?

Zou zij zich gelukkig voelen als ze plotseling in onze tijd zou verschijnen? En als ik aan mijn vader denk, die er al meer dan 50 jaar niet meer is – hoe zou hij zich voelen als hij door de straat zou lopen waar hij kind is geweest?

Ach, onzinnige gedachten natuurlijk die zo maar bij mij op kwamen toen kleinzoon kwam logeren.

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,



Ja Paul, de tijd gaat gewoon door. En die kleinkinderen zijn nu sneller met alle technische verworvenheden dan wij. Toch denk ik, dat jullie Maaïke en onze Caroline wel snel hun weg zouden vinden in de wereld van techniek van vandaag.

Het blijft vreemd dat ze altijd 24 jaar blijven.

De afgelopen week werd gekleurd door de aandacht voor de cold-case-zaken. Er werd door een lotgenoot, Wicky van der Meys, een petitie aangeboden aan minister Grapperhaus. Om dit openbaar te maken ben ik samen met Wicky bij het programma M geweest.

Er werden brieven geschreven door lotgenoten. Op donderdag 17 mei waren we te gast bij Pauw, waar de brieven werden voorgelezen.

Een brief was gericht aan de dader, een aan de broer van een slachtoffer en mijn brief werd door mij aan mijn dochter Caroline geschreven.

Het was indrukwekkend om te horen hoe nabestaanden worstelen met het feit dat de dader niet bekend is. Zo zijn er meer dan duizend onopgeloste moorden waarvan een dader vrij rondloopt en zich niet heeft hoeven te verantwoorden. Dat is onverteenbaar en het blijft knagen in onze harten. Dat willen we laten weten aan degenen die belast zijn met de onderzoeken.

Op 1 juni lopen we in een stille tocht in Almere om onze gevoelens te uiten en ook weer om aandacht te vragen voor deze onopgeloste zaken.

Er is meer mankracht nodig bij de politie want nu is de behandeling van een cold-case vaak een kwestie van wie de meeste publiciteit weet te genereren. Dat geeft velen een slecht gevoel.

Elke moord is er een en elke familie die achterblijft heeft evenveel recht op een gedegen onderzoek. En wat te denken van die meer dan duizend daders die onder ons zijn? Hij kan zomaar naast je staan in de supermarkt.

Dit alles houdt me de laatste weken bezig en je begrijpt dat dit weer veel emoties oproept.

Hartelijke groet, Wil



### Maandag 4 maart jl.

heeft op uitnodiging van minister Grapperhaus van Justitie en Veiligheid een gesprek plaatsgevonden met nabestaanden van onopgeloste moorden en Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers naar aanleiding van de cold-case-kalender 2019.

De minister was geïnteresseerd in de problematiek van de nabestaanden en gaf hen alle ruimte hun verhaal te vertellen. Uit de reacties van de minister over de inhoud van de besproken zaken bleek wel dat hij zich goed had voorbereid op het gesprek. Hij was blij met de cold-case-kalender en hoopt dat deze bij zal dragen aan het oplossen van een aantal onopgeloste moordzaken die op deze kalender staan vermeld.

Ook hebben wij onze bezorgdheid uitgesproken over de kwaliteit en de bezetting van de rechte teams. In deze teams fungeren naar onze mening de cold-case-teams slechts als sluitpost.

Momenteel krijgt 6 % van de onopgeloste zaken de aandacht die nodig is.

Vaak worden deze rechte teams voor andere zaken dan cold-case ingezet en dat leidt in dun bezette gebieden waar vaak maar 1 team werkzaam is tot onwerkbaar situaties.

In Noord Nederland is het aantal onopgeloste zaken de laatste 5 jaar met 10 % toegenomen.

Om dit te voorkomen hebben wij de minister gevraagd waarom niet wordt gekozen voor het centraliseren van teams, waardoor deze kennis en kunde kunnen delen en expertise kunnen koppelen. Door de frisse blik wordt hierbij bedrijfsblindheid/tunnelvisie voorkomen. De minister blijft van oordeel dat de regionale kennis dan verloren gaat.

De innovatie van opsporingstechnieken is de laatste jaren snel vooruitgegaan.

De minister noemt hierbij DNA technieken en Kunstmatige Intelligentie.

Als voorbeeld noemt hij de grootschalige DNA onderzoeken die hebben geleid tot de aanhouding van de verdachten in de zaken van Marianne Vaatstra en Nicky Verstappen.

De samenwerking met andere regionale teams is hierbij cruciaal geweest.

Op de vraag waarom andere zaken niet gelijktijdig zijn meegenomen antwoordde de minister dat dit juridisch niet is toegestaan.

Wij vragen of in Nederland in navolging van de Verenigde Staten ook een commerciële databank opgezet kan worden. Dit blijkt niet zo eenvoudig te zijn omdat hiervoor een nieuwe Internationale DNA wetgeving nodig is.

De minister adviseert ons het boek "DNA de kroongetuigen" te lezen.

Naar aanleiding van de moord op Els Borst wordt in de 2e kamer binnenkort een maatschappelijk debat over DNA onderzoek bij veroordeelden gehouden.

De wens van de minister is dat bij iedereen die in een moorddossier voorkomt DNA wordt afgenomen. Dat is nu juridisch niet mogelijk vanwege internationale wetten en verdragen.

Er wordt gekeken of de wetgeving aangepast kan worden.

Volgens de aanwezigen werkt kunstmatige intelligentie alleen als het voortraject, bestaande uit het digitaliseren van de bestaande dossiers op de juiste wijze is ingevoerd. Hoe denkt de minister dit te realiseren? Het digitaliseren van dossiers neemt veel tijd en alleen gedigitaliseerde dossiers kunnen door het systeem van kunstmatige intelligentie worden gescand. Er wordt door de bestaande teams hard gewerkt om dossiers te digitaliseren. De politie heeft aangegeven hiermee verder te gaan. Dit kan op verschillende manieren, bijv. met eigen mensen of met inhuur.

Zie meer info hier:

<https://www.rijksoverheid.nl/ministeries/ministerie-van-justitie-en-veiligheid/nieuws/2019/02/04/vrijwilligers-en-kunstmatige-intelligentie-ingezet-bij-cold-cases>

De minister geeft aan hoe wordt geprobeerd de veiligheid van de samenleving te vergroten.

Als voorbeeld geeft hij het gebruik van bodycams door politiemensen aan en worden bedrijven geadviseerd het cameratoezicht te verbeteren door het inzetten van goede camera's voor scherpere beelden.

Zie meer info hier: <https://www.rijksoverheid.nl/ministeries/ministerie-van-justitie-en-veiligheid/nieuws/2019/01/10/gratis-controles-camerasystemen-ondernemers>

Wij vragen de minister hoe hij denkt over een stille tocht waarbij nabestaanden van een onopgeloste moord foto's van hun geliefden meedragen zodat zij niet worden vergeten.

De minister is positief over het idee en belooft mee te lopen als de gedachte achter de stille tocht zal zijn dat er onrecht is aangedaan. Vanuit de motivatie dat er iemand rond loopt die zijn mond daarover houdt.

## STILLE TOCHT 1 JUNI



In ons land lopen meer dan 1000 personen rond die een vreselijk geheim met zich meedragen. Op zaterdag 1 juni is onder auspiciën van de FNG een stille tocht gehouden op het stadslandgoed de Kemphaan in Almere. De organisatie is geheel op het conto te schrijven van ons bestuurslid Wicky van der Meijs. Zij leeft al 17 jaar in de onzekerheid en met de vele vragen wie haar vader van het leven heeft beroofd en waarom. En met haar zijn er zo velen die in de onverdraaglijke onzekerheid leven van het zwarte gat dat tot op de dag van vandaag niet is ingevuld.

De weergoden hadden niets dan goeds in petto voor dit bijzondere eenmalige initiatief. Het was de eerste 'zomerse' dag van dit jaar en dat is – achteraf- veelzeggend. Een paar honderd mensen zijn getuigen geweest van dit protest aan die personen die nog immer met een geweten zitten dat (hopelijk) knaagt. Een stille, maar dwingende roep, om de verantwoordelijkheid te nemen voor de daden die zij gepleegd hebben. Om niet langer de nabestaanden te kwellen met die blijvende onzekerheid.

ZWIJGEN OVER MOORD, IS ONGEHOORD, was dan ook de leus die deze stille tocht – letterlijk- vorm gaf.

Het programma werd waardig geleid door Jan Bouman naar de navolgende sprekers.

- Burgemeester Franc Weerwind, die trots was deze aandacht in zijn gemeente te mogen initiëren.
- Aart Garssen Portefeuillehouder Politie cold case Nederland die kennis gaf van de druk die op cold case zaken liggen maar de aanwezigen verzekerde dat hij (met zijn teams) nooit opgeeft.
- Rosa Janssen Voorzitter RvB Slachtofferhulp Nederland, die zeer bemoedigende woorden sprak voor de nabestaanden en zich van harte aansloot bij deze oproep.
- Wicky van der Meijs Bestuur FNG, Nabestaande onopgeloste moord, met een selectie van nabestaanden een geëmotioneerde smeekbede deed aan al die '1000 zwijgenden', om er voor uit te komen wat zij hebben gedaan.



Na het wegzakken van de laatste woorden van Wicky zwol in de nabijheid het geluid van een doedelzak op. Een doedelzakspeelster kwam het terrein oplopen om de stille stoet voor te gaan. Met het spandoek voorop – ZWIJGEN OVER MOORD, BLIJFT ONGEHOORD- liepen de deelnemers een route een klein uurtje door de natuur, de eerste honderden meters voorafgegaan door de doedelzakspeelster.

Het stadslandgoed de Kemphaan is een park in Almere dat bestaat uit diverse natuurinitiatieven, waaronder een (kinder)boerderij, een wandelgebied, een natuur-informatiecentrum en parklandschappen. Omdat ik vrijwel vooraan in de stoet liep kon ik een vos waarnemen die zich schichtig uit de voeten maakte alsof hij betrapt werd. Dit gaf mij in de stilte mijmerend, een parallel naar die 1000 daders die zich hopelijk geraakt voelen door deze manifestatie. Betrapt voelen op hun lafheid. Deze lafheid staat in schril contrast met hun onmenselijke, hufterige daad.





Na de stille tocht verzamelden alle aanwezigen zich rond een nieuw te onthullen monumentje. Jack Keijzer sprak een afsluitend woord en nodigde Peter R. de Vries en John van den Heuvel uit om het monument –meer dan 1000 moorden, onopgelost, is ongehoord– te onthullen. Peter nam daarna, mede namens John, geëmotioneerd het woord, ondersteunde alle nabestaanden en vroeg om meer focus en faciliteiten voor de cold case-teams zonder afbreuk te doen aan hun niet aflatende inzet.

Als laatste onderdeel werden er 1000 rozen gelegd bij het monument en kon men een schepje zand gooien bij een nieuw geplante boom als symbool van waardig afscheid aan de slachtoffers. De slachtoffers, meer dan 1000 in getal, waarvoor wij allen naar Almere zijn gekomen. Om die slachtoffers te eren en de daders door elkaar te rammelen, in letterlijke zin dan. Moge het niet voor niets geweest zijn. Velen hebben op deze dag weer een beetje hoop gekregen en hoop doet leven. Want zwijgen over moord blijft ongehoord.

Rien Verbiest

*Onthulling van het monumentje met behulp van Peter R. de Vries en John van den Heuvel.*



## AAN DE MOORDENAAR VAN NADINE BEEMSTERBOER



Nadat jij onze dochter hebt gedood zag jij in dat aangifte bij de politie onontkoombaar was.

Wij als vader, moeder en zus van Nadine waren vrijwel direct op de hoogte dat ons kind was overleden en wat daarvan de oorzaak was. In het rapport stond geschreven dat jij bureau Amstelland te Amsterdam bent binnengelopen met de woorden: “Het was CODE ROOD, MISSIE VOLBRACHT”. “Ga maar naar adres Derkinderenstraat nummer zoveel, daar vinden jullie mijn vriendin, die heb ik wat aangedaan.”

Dit in tegenstelling tot vele andere moordenaars, en dat zijn er meer dan duizend. Zij zien kans om na deze verschrikkelijke daad voor de nabestaanden onbekend te blijven of op een andere wijze de straf te ontlopen. Het is sowieso heel moeilijk om afscheid te moeten nemen van een dierbare, maar als dat is veroorzaakt door toedoen van een ander middels geweld is dat extra zwaar. Helderheid over hetgeen er is gebeurd kan het omgaan met het verlies helpen. Is die duidelijkheid er in het geheel of gedeeltelijk niet, staat dat verwerking daarvan als een barricade in de weg.

Jij deed aangifte, wij konden lezen in de rapporten en tijdens de rechtszaak vernemen wat de exacte toedracht is geweest van de moord op onze geliefde dochter.

Het is enorm belangrijk dat nabestaanden van slachtoffers van geweld op de hoogte worden gebracht van de toedracht.

Wij waren in staat om:

- \* Met respect, warmte en liefde afscheid te nemen tijdens momenten van samenzijn met familie, vrienden en belangstellenden bij het dode lichaam van Nadine
- \* De shock van het plotselinge verlies te delen door te vertellen wat er is gebeurd
- \* Een stille tocht organiseren om uiting te geven aan onze afkeer van zinloos geweld in het algemeen, gevolgd door een waardige uitvaart
- \* Tijdens de rechtszaak kennis te nemen van alle gruwelijke details en de dader aanschouwen, hoe moeilijk dat allemaal ook is
- \* Vanuit de gevangenis vernemen dat de dader behoefte heeft om spijt te betuigen aan ons
- \* Een brief met spijtbetuiging te ontvangen
- \* In contact te treden met de moordenaar en de vragen te stellen die er nog waren.

Dit zijn maar een paar punten die het schrijnende verschil aangeven met moordenaars die zich niet bekend maken. Er is niet heel veel voorstellingsvermogen voor nodig om mee te voelen met hen, en zoals gezegd dat zijn er meer dan 1000, die verstoken zijn van alle kennis omtrent de moord om verder te kunnen met hun leven en het opengeslagen boek te kunnen dichtdoen.

Oproep aan alle onbekende moordenaars:

**LAAT VAN JE HOREN, ZWIJGEN OVER MOORD BLIJFT ONGEHOORD**

Wanda en Jacques Beemsterboer

Prof. Beunders stelt dat vergiffenis door slachtoffers en nabestaanden nauwelijks meer voorkomt ('Geen genade voor Yago R', Volkskrant, zaterdag 9 maart). Haaks daarop staat mijn eigen ervaring. De laatste jaren heb ik wekelijks contact met nabestaanden van moord en doodslag. Zo zit ik ook in een appgroep waarin men elkaar op de hoogte houdt van het onderlinge welbevinden.

Wat mij opvalt in deze groep bestaande uit vaders, moeders, broers, zusters, en overige dierbaren van overleden familieleden, is hoe weinig men geneigd is tot agressieve of wraaklustige gedachten. Wel hoor ik vaak dat men zich ergert aan lichtzinnige of slordige beslissingen van overheidsfunctionarissen, zowel binnen het OM als rechtsspraak, hulpverlening of tbs.

Het zou te ver voeren om de lijst van slordige of botte beslissingen van de afgelopen jaren die ik onder ogen gekregen heb, hier te noemen. Toch blijven verreweg de meeste nabestaanden genuanceerd denken. Een hele prestatie. Uit onderzoek van bijvoorbeeld Nico Freida blijkt dat naarmate een slachtoffer een straf als rechtvaardig beschouwt, hij of zij eerder vergeeft. Maar alleen het slachtoffer of nabestaande kan vergeven, niet de rechter.

De afgelopen jaren zochten honderden slachtoffers en nabestaanden contact met hun daders in gevangenissen om te spreken over het delict waarvan zij slachtoffer waren. Dit doe je niet als je slechts door haat verteerd wordt. Erkennen van schuld en verantwoordelijkheid nemen voor het misdrijf spelen hierbij een rol.

Jan Bouman, Uit de Volkskrant van 12 maart 2019

VERKORTING  
EEN DOODLOPENDE WEG.

VAN

BEHANDELDUUR,

Binnen de forensische zorg en met name binnen de tbs wordt door medewerkers sinds jaar en dag aangegeven dat de werkdruk te hoog ligt. Na de Kijvelanden, waar een medewerker het met de dood moest bekopen in 2017 reageerde het personeel met een officiële melding: enorme werkdruk, doe er wat aan! De afgelopen twee jaar kwamen er waarschuwend geluiden uit de Mesdag, de Rooyse Wissel, Veldzicht en recent de Oostvaarder kliniek. De werkdruk wordt in diverse krantenartikelen geweten aan het zogenaamde boetesysteem binnen de tbs. Een wijze van werken waarbij het budget bepaald wordt door de snelheid waarmee de behandeling van criminele patiënten plaatsvindt. Tot 2010 ging de gemiddelde behandelduur omhoog naar ruim tien jaar, waarna staatssecretaris Teeven aangaf meer inzicht en grip te willen krijgen op de behandeling. Dat laatste uiteraard tevens uit motieven van kostenbesparing.



De verkorting van de intramurale verblijfsduur zette en zet daarmee het streven om delictgevaarlijke en seksueel-agressieve patiënten uit de maatschappij te houden onder druk. Hetgeen zich niet alleen uit in het verloop en ontslag van therapieresistente en continu delict gevaarlijke patiënten, met de vreselijke gevolgen voor onschuldige personen die toevallig op de weg komen van deze zeer gevaarlijke ex criminele bewoners. Het uit zich ook in overwerkt, uitgeblust en angstig personeel. Dat ruim 60% van de tbs populatie eerder contact had met GGZ instellingen toont aan dat we ook binnen de reguliere GGZ meer deskundigheid dienen te ontwikkelen voor de diagnose van cliënten die zich mogelijk kunnen ontwikkelen tot wandelende tijdbommen.

In de periode dat ik nog anti-agressietrainingen gaf voor o.a. tbs personeel kwamen naast de werkdruk nog drie andere factoren naar voren die de gevoelens van veiligheid aantastten. Voor de volledigheid wil ik ze, naast het genoemde boetesysteem op een zogenaamd te lange behandelduur, noemen:

- \* De impulsieve aard en manipulatieve vaardigheden van de criminele patiënten. Niet voor niets blijkt uit een onderzoek van de Inspectie Geestelijke Gezondheidszorg dat in een periode van vijf jaar 18 medewerkers seksuele relaties hadden met bewoners.
- \* Verschil van inzicht binnen de teams van medewerkers; het niet trekken van één lijn.
- \* Het ontbreken van rugdekking door het management.

De vraag van het personeel van diverse forensische klinieken om meer inhoudelijke begeleiding met betrekking tot de benadering van de criminele patiënten op de werkvloer kan hier een eerste antwoord op zijn. Een tweede antwoord is gelegen in het bieden van beveiliging aan het begeleidend en behandelend personeel. In een onveilige omgeving kan er niet professioneel begeleid en behandeld worden. Mochten er extra gelden beschikbaar worden gesteld dan dienen die niet gestoken te worden in meer of duurdere managers maar in extra medewerkers op de werkvloer. Met gesloten beurzen zal dit niet lukken.

J. Bouman

## WEGKIJKEN

Het Holocaustmuseum toont de gruwelijkste foto's uit de hel van Auschwitz niet. Kwestie van beschaving zegt men. Ander argument: gruwelijke foto's hebben geen extra leereffect. Je weet inmiddels toch wel dat je in de muil van het kwaad kijkt. Daar doen de vier meest macabere foto's niets toe of af. Ik zie het als weggijken, wanneer we het toppunt van misdadigheid, de gruwelijke details niet tonen. Wegkijken van de daad; wij willen de nauwgezette slechtheid niet zien.

Bij een onvergelykbare casus zoals in de rechtszaak van Michael P. gebeurt hetzelfde. Uit oogpunt van beschaving, of uit oogpunt van pieteit met de nabestaanden worden de gepleegde gruwzame feiten niet genoemd. De vader van de vermoorde Anne zegt later dat hij het als een soort censuur heeft ervaren. Bij een talkshow geeft hij echter aan dat voor hem de afschuwelijke feiten ook niet tot in detail moeten worden benoemd. Hoe dan wel? Ik denk dat ik zijn dilemma begrijp. Er wordt op een afstandelijke bijna klinische manier over een afschuwelijke misdaad gesproken waar jouw dierbare slachtoffer van geworden is. Je wilt niet dat de media met die feiten aan de haal gaan en je wil ook niet dat allerlei psychopaten zich verlekken aan de details. Maar je wil wel dat de buitenwereld weet met wat voor een afschuwelijke misdadiger we te maken hebben en daarvoor moet je tot in detail weten wat hij allemaal heeft uitgevreten: een dilemma zonder weerga.

Verhandelingen over de TBS vertonen hetzelfde verschijnsel van 'wegkijken'. Er wordt gesproken over een gering recidiverisico van 8%. Als ik in gewone mensentaal zou zeggen één op de twaalf vrijgelaten Tbs'ers pleegt binnen vijf jaar opnieuw een zwaar geweldsmisdrijf, verkrachting of moord klinkt het ineens heel anders. Vandaar dat ik eind maart in mijn brief van de dag in de Volkskrant pleitte voor de Longstay als afdoende perspectief. Als een crimineel, of patiënt in termen van de TBS te gevaarlijk is om in de samenleving op vrije voeten te laten hou hem dan voorlopig vast in de Longstay. Hierover werd ik door een directeur van een TBS kliniek, het dient gezegd uiterst beleefd, op de vingers getikt. De Longstay bestaat niet meer, althans qua naam niet meer. De longstay heet nu de Langdurig Forensisch Psychiatrische Zorg afdeling. De LFPZ in de wandelgangen genoemd. Als zelfs de benaming Longstay al als te 'ruw' of te 'grof' wordt bevonden voor de doelgroep van onze criminele psychopaten, dan lijkt me dat we hier wederom te maken hebben met een schoolvoorbeeld van om de hete brij heen draaien, of moet ik zeggen: weggijken?

Jan Bouman  
Gepensioneerd psycholoog  
Ministerie van Justitie en veiligheid

## Proefverlof TBS: hoe om te gaan met contacten tussen TBS-er en nabestaanden?

De laatste tijd is er veel te doen over onderwerpen die nabestaanden direct raken. Het gaat om onder meer proefverlof binnen TBS en TBS verlengingszittingen.

De TBS sector heeft zich mede door inspanningen van de FNG en meer in het bijzonder de oud-voorzitter van het FNG Jan van Kleeff ingespannen om een Richtlijn 'Contact tussen slachtoffer/ nabestaande en TBS-er' (Van Denderen et al, 2016) op te stellen.

In deze richtlijn worden de mogelijke contacten tussen slachtoffers en nabestaanden geregeld. Doelstelling van de richtlijn is:

1. Het beschrijven van een proces als er een wens is tot contact tussen slachtoffer en nabestaanden en TBS-er.
2. Het verbeteren van (uniforme) communicatie.
3. Het gevoelig maken van Forensisch Psychiatrisch Centrum voor de belangen van slachtoffers en nabestaanden en het versterken van de positie van slachtoffers en nabestaanden.
4. Het realiseren van een cultuuromslag: werken vanuit de mogelijkheden tot contact in plaats van werken vanuit uitsluitend vermindering van contact.
5. Het vergroten van de zelfstandigheid en autonomie van slachtoffer/ nabestaanden en TBS-er doordat beiden nadenken en keuzes maken over het al dan niet aangaan van contact met de ander.

De richtlijn richt zich nadrukkelijk op de fase van tenuitvoerlegging van TBS. Vanaf het moment waarop de dwangverpleging voorwaardelijk wordt beëindigd, ligt de verantwoordelijkheid voor de TBS-er niet meer bij het FPC maar bij het openbaar ministerie (OM). Daarbij komt ook de reclassering om de hoek kijken: De reclassering houdt in opdracht van het OM toezicht op de naleving van de voorwaarden die door de rechtbank aan de TBS-er zijn opgelegd. Contact tussen slachtoffer of nabestaanden en TBS-er is per definitie gevoelig van aard. Het Informatiepunt Detentieverloop is een belangrijke schakel tussen slachtoffers en FPC's.

Het systeem van TBS is ooit opgezet om daders die behandeling behoeven een behandeling te bieden die is afgestemd op hun persoon en/of stoornis. Daarmee wordt in plaats van of in vervolg op detentie mogelijk gemaakt dat de psychiatrische ziekte of stoornis wordt behandeld, zodat de kans op herhaling zoveel mogelijk wordt voorkomen. Er kan worden getwist over de vraag of TBS een 'humane' maatregel is. In elk geval is maatwerk in behandeling mogelijk. Nabestaanden en slachtoffers hebben net als bij detentie (of misschien nog wel meer dan bij detentie) een belang bij adequate informatie over het verloop, proefverloven en eventuele verlenging van de TBS.

Het zou voor nabestaanden als betrokkenen bij het misdrijf niet moeten uitmaken wie de regie voert over die informatievoorziening en de eventuele wens tot (indirect) contact met TBS-gestelden. Elke stap in het verloop van een TBS raakt per definitie de belangen van nabestaanden. Het zou voor hen wel uit kunnen maken dat zij altijd actief geïnformeerd worden over beslissingen over proefverlof en eventuele verlenging van de TBS en over mogelijkheden tot handelen. In de geest van de Richtlijn 'contact tussen slachtoffer/nabestaande en TBS-er' zou meer informatie beschikbaar moeten komen over de invulling van die actieve betrokkenheid.

Het initiëren van een open proces met nabestaanden en vertegenwoordigers van FPC's en rechterlijke macht en zo mogelijk ook met en (ex) TBS-ers of hun vertegenwoordigers zou een mooie uitdaging zijn. Zo'n proces zou dienen na te gaan hoe handelingsmogelijkheden en actieve betrokkenheid (bovenop informatievoorziening) van nabestaanden verder kunnen worden vergroot.

Gert Jan Slump,  
criminoloog



## VOOR U GELEZEN

### BESTUURSWISSEL BIJ DE FNG

'Hulppost', het blad van Fonds Slachtofferhulp, deed als volgt verslag van de bestuurswisseling bij de FNG:



foto: Joshua Rood

“Van Ineke Sybesma en het Fonds krijgen wij alle vertrouwen in onze organisatie en in hoe wij ons manifesteren.”

Jan van Kleeff neemt na 10 jaar afscheid als voorzitter van de Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers. Onder zijn bezielende leiding maakte de FNG een flinke transformatie door. Van Kleeff draagt het stokje nu vol vertrouwen over aan Jack Keijzer die, op zijn beurt, ook een steen wil verleggen voor de belangen van nabestaanden.

### Benadering

Jan van Kleeff: “Iedere voorzitter heeft natuurlijk een andere manier van leidinggeven. Ik had er in het begin een beetje moeite mee dat er zoveel nadruk werd gelegd op het ‘hand op de schouder’-principe. Want ik vond dat er meer gedaan kon worden om de belangen van de nabestaanden goed te behartigen en dat dit ook zichtbaar gemaakt moest worden. Mijn benadering, die onder andere voortkomt uit mijn jarenlange werkervaring bij Shell, was wat zakelijker dan de meesten gewend waren.” Jack Keijzer vult aan: “Daar slaat Jan de spijker op zijn kop, maar hij heeft daar ook veel mee kunnen bereiken als voorzitter. Als ik naar mezelf kijk, is mijn aanpak wel iets minder zakelijk. Toch ben ik voornemens om aan de bel te blijven klingelen bij zaken die ons allemaal aangaan. Niet schreeuwerig of vanuit de emotie, maar in alle rust. Net als Jan dat altijd deed. Maar de ‘hand op de schouder’ wordt zeker niet vergeten.”

### Professionaliseringslag

“In de tien jaar dat ik voorzitter was, is er best een hoop gebeurd.” vertelt Jan van Kleeff. “Je ziet naar mijn idee een duidelijke groei en professionalisering. Ook al klinkt dat laatste misschien gek als je met alleen maar vrijwilligers werkt. We worden erbij gehaald wanneer er nieuwe wetgeving wordt gemaakt en denken bijvoorbeeld op beleidsniveau mee met het Openbaar Ministerie. We worden voor vol aangezien en zijn echt een partij geworden in de markt. Daar ben ik best een beetje trots op.” Jack Keijzer, die zelf ook al jaren actief is binnen de organisatie, erkent dat: “10 jaar geleden werden lotgenoten nauwelijks gehoord en nu zijn wij vorige maand nog op de koffie geweest bij minister

Dekker op zijn initiatief. Dat doet de FNG nu twee keer per jaar en dat hebben we toch maar mooi voor elkaar gekregen. Dat betekent dat de we serieus worden genomen en dat moeten we zo houden.”

### Hoogtepunt

De afgelopen jaren heeft de FNG, samen met andere partijen waaronder Fonds Slachtofferhulp, heel wat mijlpalen weten te bereiken. De uitbreiding van het spreekrecht en de verbetering van de positie van slachtoffers en nabestaanden binnen het rechtssysteem zijn daar voorbeelden van. Van Kleeff: “Voor mij persoonlijk was de verbetering van de positie van kinderen als nabestaanden ook een heel belangrijke mijlpaal. Mijn vrouw en ik hebben de zorg voor de twee kinderen van mijn dochter die door hun vader werd vermoord. Vanaf het begin hebben wij echter enorme problemen ervaren met Jeugdzorg die de kinderen toegewezen kreeg. Jeugdzorg beriep zich daarbij op Europese wetgeving waardoor de vader recht had op omgang met de kinderen terwijl dat totaal niet wenselijk was. Mede door de inspanningen van de FNG is dat bij wet veranderd. Dat was voor mij een mooi hoogtepunt. Het belang van de kinderen staat nu voorop en de rechter beslist, waardoor je een veel eerlijker en gewogen oordeel krijgt.”

### ‘Welletjes’

Van Kleeff heeft besloten het stokje als voorzitter over te dragen en heeft zijn opvolger gevonden in Keijzer. “Ik heb dit altijd met veel plezier gedaan, maar het is ook goed om na tien jaar te zeggen ‘jongens, het is wel welletjes’. De FNG staat nu stevig op zijn pijlers en de samenwerking binnen het bestuur is goed. Dit is voor mij het moment om afstand te gaan nemen van het onderwerp. Hoewel loslaten na tien jaar best een ding zal zijn. Gelukkig is Jack een heel goede opvolger. Doordat hij ook al jaren meedraait heeft hij de drive én ervaring. Dat is enorm fijn en scheelt veel tijd qua overdracht.”, aldus Van Kleeff.

### Voor elk wat wils

Fonds Slachtofferhulp staat de FNG, die ontstaan is vanuit drie zelfstandig opererende lotgenotenorganisaties, al jarenlang met raad en daad bij. Sinds 2018 is de oprichting van de FNG formeel gezien een feit. Keijzer: “En dat was meer dan alleen een simpele weg naar de notaris.” Van Kleeff vult aan: “Het was inderdaad best ingewikkeld om die drie verschillende culturen bij elkaar te brengen. Men was vooral bang de sfeer te gaan missen. Maar wat je nu ziet is dat er een variëteit aan activiteiten is ontstaan en dat iedereen juist iets van zijn gading vindt. Dat is heel plezierig en daar hopen we ook weer anderen mee te bereiken.”

Binnen de FNG is er een werkgroep in het leven geroepen die verantwoordelijk is voor de organisatie van deze uiteenlopende activiteiten. (zie kader) Keijzer: “die diversiteit aan activiteiten is enorm belangrijk. Er is behoefte aan het één, maar ook aan het ander. En dat kunnen we nu ook allebei bieden.”

Van Kleeff: “Het werkt heel goed en men komt met constructieve ideeën. Ik vind het heel belangrijk dat iedereen gevoed blijft met zaken die ze leuk of interessant vinden zodat men zich ook thuis blijft voelen. Dat blijft wel een aandachtspunt. Dat zou ik Jack dan ook heel graag willen meegeven voor de komende jaren. En dat is hem zeker toevertrouwd!”



‘ALS CAMERA’S ZIJN VER-  
TROKKEN,  
ZIJN WIJ ER NOG STEEDS’

Als rechter oordeelde Rosa Jansen over daders en zag ze hoe slachtoffers in de rechtbank onzichtbaar bleven. Nu komt ze voor die laatste groep op als voorzitter van Slachtofferhulp Nederland

*Rosa Jansen, Bestuursvoorzitter  
Slachtofferhulp Nederland*

Soms kan Rosa Jansen het niet geloven. Dan duikt het verhaal op, zelfs uit de hoek van rechters, dat slachtoffers in de rechtbank te veel ruimte krijgen. Tegenwoordig hebben die niet alleen spreekrecht, klinkt het, maar mogen ze ook nog eens vertellen wat voor straf een dader zou moeten krijgen. „Dat trekt de boel te veel naar de slachtoffers toe en brengt te veel emotie, vertelde laatst een rechter op een conferentie; alsof een rechter niet met emotie kan omgaan.”

Jansen, de rechter die vroeger oordeelde in zware strafzaken, heeft ervoor gekozen zich in te zetten voor de positie van slachtoffers en nabestaanden. Ze weet van vroeger hoeveel er te verbeteren valt, in de rechtbank en daarbuiten. Slachtoffers zouden onder meer baat hebben bij veranderingen in het strafproces. „Een slachtoffer mag nu om privacy redenen het strafdossier niet zomaar hebben. Het is toch bijzonder dat een verdachte het in zijn cel helemaal kan lezen, terwijl een slachtoffer zijn voorbereiding zonder dossier moet doen.

” Een slachtoffer kan ook met een klein gebaar al enorm worden geholpen, bijvoorbeeld bij het plannen van zittingen. „Slachtoffers en nabestaanden nemen vaak een dag vrij om naar de rechtbank te komen. Dan kan het zomaar gebeuren dat de zitting wordt aangehouden.” Bij het plannen van een nieuwe datum pakken advocaten, rechters en officieren van justitie hun agenda erbij. „Zij mogen verhinderdata doorgeven. Het slachtoffer moet maar zien of het lukt nogmaals naar de rechtbank te komen. Ik snap dat de planning ingewikkeld is, maar volgens mij valt het te organiseren om ook daarmee rekening te houden.” Als rechter nam Jansen soms zelf het heft in handen. Nog voor er spreekrecht bestond, zorgde zij al dat nabestaanden bij een moord iets konden zeggen. „Dan keek ik naar de advocaat en de officier van justitie. Als die ermee instemden, waarom niet?”

Onlangs werd ze er nog voor bedankt door de moeder van een omgebrachte jonge vrouw. Het was al jaren geleden dat Jansen zorgde dat zij ook een stem kreeg.

### **Luisterend oor**

Het is alsof Jansens hele carrière leidde naar haar huidige functie van voorzitter van Slachtofferhulp Nederland. Daarin kan ze voor slachtoffers veel meer doen dan in de rechtbank. „Soms lijkt het luisterend oor in de samenleving te zijn verdwenen. Mensen zijn veel meer met zichzelf bezig, de kerk is er niet meer, burens kennen elkaar niet. Overal zie je verharding. Maar wij bieden een luisterend oor, met medewerkers die vrijwillig voor ons werken.” Die helpen niet alleen de slachtoffers van misdrijven, maar ook nabestaanden die achterblijven na een zelfmoord en mensen die een ramp of ongeluk overleefden. „Als cameraploegen vertrokken zijn, zijn wij er nog steeds.”

Soms is Jansen zelf ook onder de indruk van waar ‘haar’ organisatie te hulp schiet. „Als ik in de krant lees ik dat na een suïcide scholieren slachtofferhulp krijgen aangeboden, denk ik: ah, daar waren wij gelukkig bij.” Zo was Slachtofferhulp vorig jaar in Oss, bij het treinongeluk met de Stint, en bij een familiedrama in Papendrecht. „Dat gaat zo snel, zo professioneel. Iedereen springt bij om te zorgen dat we daar zo goed en snel mogelijk helpen.”

De Centrale Service Lijn handelde daarnaast honderden telefoontjes af van anderen die misschien niet zo direct betrokken waren, maar zich toch geraakt voelden door wat elders gebeurde. Slachtofferhulp Nederland is bezig zijn diensten uit te breiden. Digitale hulpverlening zorgt ervoor dat de organisatie gemakkelijker is te bereiken.

„Soms willen mensen kunnen appen, of anoniem kunnen blijven. De komende jaren willen we de mogelijkheden daarvoor uitbreiden. Wij hebben bijvoorbeeld voor nabestaanden van de MH17-ramp een apart lotgenotenplatform gecreëerd. Die techniek bieden we nu aan voor meer lotgenotengroepen. Een medewerker van Slachtofferhulp kan meekijken en als het nodig is de weg wijzen naar extra hulp. Het is niet nodig het wiel opnieuw uit te vinden voor mensen die zelf een lotgenotengroep willen opstarten.”

### **Proefprojecten**

Slachtofferhulp Nederland wordt ook actief op het terrein van medische incidenten en bedrijfsongevallen. „We doen mee in proefprojecten waarbij niet de harde lijn wordt gezocht nadat iets is misgegaan in een ziekenhuis of een bedrijf. Heel vaak zorgt de dreiging van inspectie of juristen ervoor dat onderlinge communicatie stil komt te liggen. Wij willen onze kennis beschikbaar stellen om te zorgen dat de lijnen open blijven.”

Jansen kijkt ernaar uit om de verbeteringen bij medische incidenten en bedrijfsongevallen te bewerkstelligen. „Wat wij in Nederland hebben voor slachtoffers, is heel bijzonder. In het buitenland wordt daar echt met bewondering naar gekeken.”

Bron: 'De Twentsche Courant Tubantia' 18-02-2019



Jan Bouman, voor de lezers van de Cocon geen onbekende meer, heeft een roman geschreven:

### “Moeders op jacht”.

Wat doe je als je dochter wordt misbruikt? En dan doet het er niet toe of dat digitaal gebeurt ('sexting') of fysiek of zelfs allebei.

Na vele gesprekken met betrokken moeders heeft de schrijver een roman geschreven, waarin we met 5 moeders kennismaken, die allen een dochter hebben die op een gruwelijke manier is misbruikt, inderdaad zowel digitaal als lijfelijk. Deze moeders vinden dat de dader moet voelen wat hij hun kind heeft aangedaan. En ze vinden ook dat de straf niet in verhouding staat, niet in verhouding kan staan tot de begane misdaad.

Jan Bouman komt in de roman heel dicht bij de moeders, heel dicht bij de slachtoffers en ook heel dicht bij de dader. Hij beperkt zich tot vijf moeders en 1 dader, maar het is goed om te weten dat hij veel meer moeders heeft gesproken en dat het ook om meer daders gaat. Maar het is een roman en dus heeft hij die vrijheid.

Het is bijna beklemmend te lezen wat die meisjes, van pakweg 11 tot 16 jaar, bewogen heeft zich zo over te leveren aan een wildvreemde man, terwijl ze dachten een vriend, een leeftijdgenoot te hebben gevonden.



Maar het is ook beklemmend te voelen wat die moeders hebben meegemaakt en hun reacties daar op, van pure wraak tot genoegdoening. Het is verhelderend te lezen hoe zij soms verbaasd zijn over hun eigen reacties. En daar soms zelfs bang van worden.

Ik heb het boek niet in één adem uitgelezen, maar in drie keer. Ook heb ik het niet vlak voor het slapengaan gelezen, want dat leek me niet verstandig. Opvallend is dat Jan Bouman tot vijf keer toe een gedicht van Maaïke Kuiper in zijn roman heeft geplaatst, want, zo schrijft hij in zijn verantwoording vooraf “ik vond ze wonderwel aansluiten bij de belevingswereld van de meisjes waar het in deze roman over gaat”.

Paul Kuiper

“Moeders op jacht”, Jan Bouman  
ISBN 978-94-638-9092-2, € 21,50  
Uitgeverij Boekscout Soest

## Wetsvoorstel Uitbreiding Schadefonds Geweldsmisdrijven naar Caribisch Nederland aangenomen

De Eerste Kamer in Den Haag heeft op dinsdag 5 maart het wetsvoorstel aangenomen waarin wordt geregeld dat de Wet schadefonds geweldsmisdrijven van toepassing wordt op Caribisch Nederland. Dit is een mooie eerste stap in het verbeteren van de positie van slachtoffers in Caribisch Nederland.

Vanaf 1 april 2019 komen slachtoffers van geweldsmisdrijven, gepleegd op Bonaire, Sint Eustatius of Saba, in aanmerking voor een eenmalige uitkering van het Schadefonds. De uitbreiding geldt voor misdrijven gepleegd op of na 1 januari 2017.

Het Schadefonds Geweldsmisdrijven geeft een eenmalige uitkering aan:

- slachtoffers van geweldsmisdrijven die hierdoor ernstige lichamelijke en/of psychische problemen (letsel) hebben of hebben gehad;
- nabestaanden van slachtoffers van een geweldsmisdrijf of dood door schuld delict;
- naasten van slachtoffers die door een geweldsmisdrijf ernstige en blijvende lichamelijke en psychische problemen (letsel) hebben.

Met de uitkering erkent het Schadefonds namens de samenleving vanuit de overheid het onrecht dat hun is aangedaan. Zo draagt het Schadefonds bij aan herstel van vertrouwen en doet recht aan slachtoffers en hun naasten.

De aanvragen kunnen vanaf 1 april digitaal via Bureau Slachtofferhulp worden ingediend.

---

*Ik weef jou (gedicht)*

*ik weef de tranen in mijn leven  
ik weef de trots in alle dagen  
ik weef de pijn in zachte strengen  
ik weef jou, in alle lagen*

*wie je was, wie je zult blijven  
hoe je kijkt en hoe je lacht  
wat je gaf en wat ik leerde  
weven zal ik, alles wat je bracht*

*ik weef het missen, en het dragen  
ik weef de liefde die is gebleven  
ik weef jou met zorg en aandacht  
in alle draden van mijn leven*

Ik vind jou (Floortje Agema)



Arsène van Nierop in gesprek met groep 8 (10 -11 jaar oud) van de Pieter Jongeling school te Arnhem.

In augustus 2018 is Arsène geïnterviewd door het dagblad Trouw. Arsène is de moeder van de op 19-09-1989 in Ciudad Juárez (Mexico) vermoorde dochter Hester. Ze richtte daardoor de Stichting Hester op, met als doelstelling het geweld tegen vrouwen in Mexico onder de aandacht te brengen. Ze steunt daarbij o.a. het werk van de plaatselijke organisatie Casa Amiga.

Naar aanleiding van het artikel in Trouw van 30 augustus 2018, ontving de journalist een brief van een meester van groep 8 van een school in Arnhem. Hij had het interview besproken met de kinderen in zijn klas en hen de opdracht gegeven Arsène een brief te schrijven. Het was ontroerend om te lezen hoe die kinderen met Arsène meeleefden.

Een kleine greep uit deze brieven:

Beste mevrouw van Nierop,  
ik heb gehoord dat uw dochter vermoord is door een Mexicaan.  
Ik vind het erg dat dit soort dingen (zo vaak) gebeuren.  
Ik weet niet hoe u zich voelt, maar ik heb ook zo iets meegemaakt.  
Op mijn tiende verjaardag kreeg ik een hamster en die noemde ik Jacky.  
Ik raakte er snel aan gehecht en ik had een sterke band met hem.  
Tot op een avond, toen pakte de kat hem.  
Ik dacht dat ik nooit meer vrolijk zou zijn, maar dat viel wel mee.  
Als ik alleen al bij een hamster dit voel, kan ik me niet voorstellen hoe u zich moet voelen.  
Sterkte! Groetjes



Beste mevrouw van Nierop,  
Ik ken u niet maar ik zit in groep 8. Op een school in Arnhem.  
Ik heb een opdracht gekregen van meester. Ik moest een brief schrijven naar u.  
We hebben allebei iets meegemaakt, iets stomms.  
Moord, kanker, allebei dood., dus ik weet hoe het voelt om iemand kwijt te raken, maar een moord vind ik toch erger dan kanker.  
Mijn oma is weg, maar u hoeft geen medelijden met mij te hebben (mag wel).  
Groetjes

Beste Arsène van Nierop,  
20 jaar geleden is uw dochter overleden.... Dat is natuurlijk heel zwaar voor u geweest.  
Met deze brief wil ik dat u weet dat we met de hele klas achter u staan!!! Hopelijk vrolijkt u daar een beetje van op? Gelukkig is de dader opgepakt en naar de gevangenis gebracht!!!  
Groetjes

Toen Arsène deze ontroerende brieven ontving en las besloot zij contact met de meester op te nemen om bij de klas op bezoek te gaan. Dat bezoek vond plaats op 8 november.

“Ook dat bezoek was hartverwarmend! In ruim een uur heb ik de kinderen van groep 8 antwoord gegeven op alle vragen die opkwamen. ‘Wat zei de politie’ ‘Heeft u de boef ontmoet’ ‘waar was u’ enz. enz. Uiteindelijk vroeg ik ook de kinderen wat ze hadden meegemaakt. Allemaal hadden ze wel iemand verloren, ze konden zich prima voorstellen dat ik nog steeds regelmatig verdrietig kon zijn.”

**Minister wil opheldering wapenhandel tbs'er.** 23 april

Minister Sander Dekker (Rechtsbescherming) wil alle feiten op een rijtje over de vermeende wapenhandel door een tbs'er in een kliniek. Hij noemt het onacceptabel dat zoiets in een forensisch psychiatrische instelling kan gebeuren. Hij sluit maatregelen niet uit.

De bewindsman reageert op nieuws uit De Telegraaf, die meldt dat een veroordeelde crimineel vanuit een forensisch psychiatrische afdeling in Heiloo „probleemloos" een handel in vuurwapens kon leiden. De betrokken instanties onderzoeken nu hoe het toezicht is verlopen, of de juiste procedures zijn gevolgd en welke afwegingen zijn gemaakt, meldt het ministerie van Justitie en Veiligheid.

**Politie blijft kampen met personeelstekorten.** 1 mei

Hetzelfde geldt voor forensische zorginstellingen, die geestelijke zorg bieden aan mensen die in aanraking zijn gekomen met justitie. Dat constateert de Inspectie Justitie en Veiligheid in haar Jaarbericht 2018. In 2017 speelden deze problemen ook al. Ook wordt nog veel te weinig informatie gedeeld door de diverse organisaties die onder toezicht staan van de inspectie, zoals de jeugdreclassering en instellingen die betrokken zijn bij asielzoekers.

**Tbs-klinieken missen informatie door privacyregels.** 18 mei

Een tbs'er uit de Oostvaarderskliniek in Almere zou een oud-patiënt hebben gedood - en dus ligt tbs weer onder vuur. Drie medewerkers van de kliniek vertellen in de Volkskrant over de dilemma's en gevaren van hun werk, en over de voldoening die het desondanks geeft. Als nieuws wordt in de krant gemeld dat tbs-klinieken het voortaan automatisch willen horen als hun oud-patiënten recidiveren. Privacyregels staan dit nu in de weg.

**Slachtoffers lijden onder lange rechtsgang,** 19 mei

Verdachten die te lang moeten wachten op berechting, krijgen een korting op hun straf. Hun slachtoffers, die net zo lang moeten wachten, staan met lege handen. Advocaten die slachtoffers bijstaan, vinden dat zij ook compensatie moeten krijgen: 100 euro voor elke dag die op de straf in mindering wordt gebracht. In een brief aan de ministers van Justitie en Veiligheid en van Rechtsbescherming dringt het Landelijk Advocaten Netwerk Gewelds- en Zeden Slachtoffers aan op maatregelen.

AGENDA



	Activiteit	Contact	Locatie
6 juli 2019	Bijeenkomst Broers/zussen	Roser Vlug: maribel4ever@gmail.com	Midden Nederland
6/7/8 sept. 2019	Kids weekend	Daniel van Berlo:	Slagharen
21 sept. 2019	DHG	jack.keijzer@kpnplanet.nl	Hilversum
19 okt. 2019	Bijeenkomst Almere	Roser Vlug:	Almere
2 november 2019	Lichtjesavond	Rikus. scholing. mtg @	De Wolden
14 dec. 2019	Decemberbijeenkomst		Leusden



# Cocon

## INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van de bestuurstafel	Jack Keijzer	2
Jaarverslag FNG	Jan van Kleeff	3 en 4
Leusden, ADV 6 april 2019	Rien Verbiest	5
Teksten die er toe doen:	- Is ook schitterend	
	- Rowwen Hèze	5
Paaszaterdag, thema ‘geloof’, 20 april 2019	Rien Verbiest	6
Ceremonie Naamplaatjes, 18 mei, De Wolden	Rikus Scholing	7
Het verhaal van .....	Rien Verbiest	8
Nick Bood		11
Wij herdenken onze dierbaren....		12 en 13
Ieder zijn mening	Paul Kuiper / Wil Vreeburg	14
Gesprek met minister Grappenhuis V&J	Rikus Scholing	15
Stille tocht >1000 onopgeloste moorden, 1 juni	Rien Verbiest	16
Brief aan de moordenaar van Nadine	Wanda en Jacques Beemsterboer	17
Van onze vaste gastschrijvers: diversen	Jan Bouman	18
Proefverlof TBS: hoe om te gaan met....	Gert Jan Slump	19
Voor U gelezen:		
Bestuurswissel FNG	Hulppost van Slachtofferhulp	20
‘Als de camera’s zijn vertrokken’ Twetsche Courant Tubantia		21
‘Moeders op jacht’ van Jan Bouman	Paul Kuiper	22
Gedicht ‘ik wéef jou’	Floortje Agema	22
Arsène in gesprek met groep 8	Arsène van Nierop	23
Nieuwsflitsen en de agenda		24
Inhoud		25

